I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiró 155 634, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 9. Stockholm den 4 september 1947.

IAA:s SEKTION I ARGENTINA MANAR ARBETARNA ATT ENERGISKT BEKÄMPA REAKTIONENS FRAMMARSCH PÅ DET FACKLIGA OMRÅDET.

(IAA) I Argentina har Federacion Obrera Regional Argentina (FORA), vilken organisation är IAA:s sektion därstädes, utsänt en inträngande maning genom ett manifest till de argentinska arbetarna att energiskt motsätta sig reaktionens frammarsch på det fackliga området. I manifestet framhålles bland annat:

Ett allvarligt hot sänker sig över de av Argentinas arbetarorganisationer, vilka ännu bevarar självbestämmanderättens principer intakta. Vi står inför möjligheten att förlora de fundamentala landvinningarna på arbetarrättens område. En lössläppt statlig reaktion i systematisk och intelligent form, som tenderar att trampa ned rätten att organisera sig, rätten till möten och att strejka, är på frammarsch inför arbetarnas självmördande likgiltighet, vilka fångats av lögnen om social rättvisa. Lockbetet med illusoriska ekonomiska förbättringar, som automatiskt går förlorade i och med de stegrade levnadskostnaderna, har förblindat landets proletariat.

Man har slagit in på den farliga väg som passar kapitalismen och staten, utan att förstå att man genom att offra friheten på de förmodade ekonomiska förbättringarnas altare förlorar densamma och äventyrar även de ekonomiska förbättringarnas framtid. Utan frihet lever folken i bojor utan möjlighet att skaffa sig några förbättrade villkor. Den tigande underkastelsen skärper den moraliska och ekonomiska krisen, där-

för att den förintar den proletära värdigheten, solidariteten och revoltsinnet.

De arbetarkrafter, som ännu står emot fackföreningspåvarnas korrupta aktion, är utsatta för skoningslös förföljelse. Arbetarstrejker som inte kan utnyttjas för politiska syften kvävas utan blinkning. Nu har den officiella och klassförädande reformismen börjat organisera svek-et utan någon skamkänsla, under det arbetssekretariatet i överensstämmelse med sina politiska hänsynstaganden sanktionerar arbetarkonflikternas "legalitet", skapar parallellorganisationer och förhindrar arbetarna att tillämpa strejker och lokala blockader.

För att precisera dessa anklagelser meddelar vi inför den offentliga opinionen följande övervåld:

Hamnarbetarnas lokala organisation i Villa Constitución i provinsen Santa Fé är upplöst sedan år 1943. I staden Rosarios hamn indrogs arbetstillstånden (arbetsböckerna) för de arbetare som tillhörde FORA. I San Martin i provinsen Buenos Aires är bageriarbetarnas fackförening upplöst sedan i december 1946, och dess strejk för förbättrande av arbetarnas ekonomiska villkor förklarades olaglig. Den organisation som låter leda sig, gynnas officiellt. I San Miguel i provinsen Buenos Aires har myndigheterna stängt bageriarbetarnas förbundslokal för "brottet" att vara ansluten till FORA, fast där inte existerar någon facklig konflikt. Tegelbruksarbetarna i Matanzas har fått sitt sekretariat stängt av polisen för ett halvår sedan. Den autonoma konduktörorganisationen har förklarats illegal och en del strejkande har häktats; trots detta segrar strejken. I Buenos Aires hamn har en strejk förklarats illegal därför att arbetarna motsatt sig ett regeringsdekret, som dömer tusentals arbetare till svält och medför kontroll från den officiella organisationens sida. Myndigheterna hotar att dra in arbetstillstånden – alldeles som i Rosario. Varvsarbetarna nödgades utkämpa en hjältemodig 110 dagars strejk för att de avvisade statligt ingripande. Trots strekens "illegalitet" segrade arbetarna tack vare sin stridsanda och offervillighet. Det är emellertid inte bara mot FORA som reaktionens angrepp riktar sig. Det är mot hela den arbetarrörelse, som motsätter sig statlig ledning. Manifestet slutar med följande maning:

"Ett aktivt och ständigt motstånd utan vacklan och motsägelser bör bjudas av individuella och kollektiva viljor, som äro beredda

till alla offer. Ett medvetet och ihärdigt försvar av alla arbetarnas sociala landvinningar. Ett dagligt upplysningsarbete bland de breda massorna, som brännmärker förrädarna, de fackliga byråkraterna och alla strebertyper inom fackföreningsrörelsen.

Varje arbetsplats, varje arbetarmöte, bör förvandlas till en frihetsbarikad som hejdar politisk och statlig penetration. Det organiserade proletariatets mest stridsdugliga organisationer bör stärka sitt försvar genom att propagera för sin anslutning till FORA.

Detta oavlåtliga arbete för FORA:s återuppbyggande kommer att föras med fasthet och de klara riktlinjer som kännetecknar den - redo att falla med värdighet hellre än att acceptera en neslig kapitulation."

xxxxxxx
xxx

ETT UTTALANDE FÖR IAA.

(IAA) Den frihetliga spanska rörelsens interkontinentala konferens, vilken nyss hölls i Toulouse, Frankrike, behandlade även frågan om IAA, dess arbete och utbredning. Konferensen gick helhjärtat in för densamma samt framhöll i ett uttalande att "IAA:s organisationer måste stå i ständig och direkt kontakt med arbetarna och inför hela världen ge ett exempel på vad de arbetande förmår, som upprätthåller den revolutionära syndikalismens principer och mål fullt levande. De måste genomföra en energisk och klok propagandakampanj i det de visar vad den revolutionära syndikalismen är för något och lämna konkreta lösningar på de problem som uppställer sig för arbetarklassen vad det sociala livet beträffar, utan att någonsin avlägsna sig från målet: en social-politisk och ekonomisk omdaning av samhället."

I uttalandet säges vidare att "den revolutionära syndikalismens taktik, principer och mål, bör bekantgöras medelst en klok och intensiv propaganda. IAA:s organisationer bör överallt ge exempel på sin orubbliga revolutionära etik, vara de främsta i striderna och i varje direkt aktion som utvecklas av arbetarna samt vid utövandet av solidariteten.

Man måste bemöda sig att vinna majoriteten för IAA:s fackliga organisationer i varje land, genom att låta förstå att dessa

fackföreningar, liksom den internationella arbetarassociationens styrka alltid beror på de anslutna arbetarna själva, besjälade av aktiv vilja, energi och ihärdighet.

De reformistiska fackföreningarnas brister bör ständigt påpekas och framförallt bör deras plan-projekt, som tenderar till att befästa utsugningen avslöjas för arbetarna.

Det bör också påvisas att de reformistiska internationalerna och fackföreningscentralerna samt de som ta direktiv från Moskwa, med sina aktioner bidrar till att upprätthålla det kapitalistiska systemet och befästa staten.

Man måste försvara arbetarnas oberoende, enligt den revolutionära syndikalismens principer, gent emot varje politiskt förmynderskap samt betona arbetarnas egen förmåga och skapande kraft.

Bland arbetarna bör propageras klart och tydligt att deras första plikt i kampen för erövringen av individuell och kollektiv frihet och välfärd är att bemäktiga sig produktionsmedlen och distributionsmedlen som gemensam egendom till förfogande för det fria sociala mänskliga samhället samt förintandet av staten i alla dess former."

xxxxx
xxx

DET FACKLIGA LÄGET I FRANKRIKE.

(IAA) Trots att kommunisterna, för att använda de bland franska syndikalister gängse uttrycket, med framgång "koloniserat" CGT, landets reformistiska LO, tycks dock det fackliga läget vara allt annat än klart. Visserligen har kommunisterna rent organisatoriskt försäkrat sig om maktpositioner som för närvarande syns vara oangripbara, men arbetarmassorna är tydligen inte längre belåtna med tillståndet inom CGT. Symtom på oro, kritik och t.o.m. trots mot den fackliga ledningen, och positivt intresse för en mera aktiv och politiskt oberoende syndikalism tilltar överallt.

Såsom ett av symptomen på denna utveckling kan man utan tvivel betrakta det stigande fackliga intresset i den franska anarkistiska rörelsens led. Den franska Fédération Anarchistes k/ vecotidning "Le Libertaire" i Paris, som för närvarande har en mycket stor spridning i landet och är ett innehållsrikt och välredigerat blad, har sedan någon

tid tillbaka infört en facklig specialsida under rubriken "Syndikalism-Internationella Arbetar-Associationen", där redaktionen sysslar med fackliga spörsmål samt regelbundet redogör för den franska syndikalistiska CNT:s organisatoriska verksamhet.

Le Libertaires fackliga sida tar således t.ex. ställning till de öppna splittringstendenser, som förekommit i CGT. Tidningen meddelar: "Minoriteten i CGTs Postfederation (PTT) har beslutat lämna CGT och i stället bilda en fristående fackförening för de postanställda. En del metallarbetare, inspirerade av Bois, som var ordförande i strejkkommitten hos Renault, tycks vara beslutna att gå samma väg. Denna tendens har även en viss utsikt att vinna anhängare bland järnvägsmännen. Med andra ord, fackligt intresserade, med ledningen missbelåtna arbetare börjar lämna CGT, men inte individuellt, utan för att bilda fristående organisationer som inte tillhör någon landsorganisation.

De män, som går in för dessa tendenser, fastslår Le Libertaire, anser tydligen att CGT som sådan inte kan reformeras för närvarande. Men Le Libetaire förklarar också att bildandet av fristående fackföreningar inte är någon utväg. Brist på samordning är ett av CGT:s huvudfel, men en mängd fristående syndikat skulle endast kunna försvåra denna brist. Le Libetaire anser därför att det behövs en ny landsorganisation, och den existerar redan i form av den nya franska CNT. Denna har sina rötter i den gamla franska syndikalismen, dess opolitiska, antireformistiska och antistatliga inställning. På Amiensdeklarationens grundvalar kämpar den för löneslaveriets avskaffande.

Ett exempel på hur CNT arbetar och vilka delframgångar den uppnår, ger i ett annat nummer av samma tidning en artikel signerad A.Mirande, Toulouse – en av den franska revolutionära syndikalismens kända äldre förkämpar. "Sedan tre år tillbaka har vi i Frankrike", skriver Mirande, "bekämpat den nya direkt hitlerinspirerade arbetslagen." Det faktiska tillståndet är att det i Frankrike finns en statsprivilegierad fackföreningsrörelse, en ordning som tillkommit framförallt under kommunisternas medverkan. Det var "ett cirkulär undertecknat av stalinisten Croizat (f.d. franske arbetsministern) enligt vilket endast de landsorganisationer som antingen erkänner den röde eller den svarte påven (CGT eller den kristna LO) erkänns som arbetarrepresentanter. CNT

blir genom denna ukas satt på sidan och dess rätt till existens förnekas. Men ändå växer dess inflytande från dag till dag i arbetarklassens led. Syndikat tillhörande CNT bildas litet varstans och på arbetsplatserna väljes delegerade tillhörande CNT trots alla manövrer från företagarnas och CGT-ledarnas sida."

Mirande rapporterar sedan ett konkret fall: delegeradevalen hos Bréguet i Toulouse. Där lämnade CNT:s legalt konstituerade metallarbetarsyndikat en lista till valet av personalrepresentationen. CGT vände sig mot CNT:s lista under åberopande av Croizats dekret. Även den statliga arbetsinspektören försökte först hindra CNT:s uppställande, men kapitulerade slutligen inför arbetarnas önskningar. Valresultatet blev:

CNT ..... 190 röster

CGT ..... 211 "

Detta resultat måste betraktas såsom utomordentligt bra för CNT med hänsyn till det faktum att CNT intill sista ögonblicket hindrats i sin propaganda och CGT-pamparna framfört sin grövsta arsenal för att smutskasta de revolutionära syndikalisterna.

Som ett exempel på den stämning och revolutionära anda, som besjälar de revolutionära franska syndikalisterna kan nedanstående deklaration och hälsning från en facklig konferens i södra Frankrike under juli månad illustrera:

"På tröskeln till ett nytt samhälle, dagarna före den katastrof som kommer att förinta kapitalismen, är det oundgängligt att proletariatet blir medvetet om sin verkliga sociala roll.

CGT med sina förräderier och sitt klass-samarbete har förvandlat sig till en byråkratisk organisation i statens tjänst, till verktyg för ett parti.

I stället vill CNT föra fackföreningsrörelsen tillbaka till dess väg, klasskampen väg. Vid konferensens avslutning fattades således följande beslut:

1) Fackföreningen är inte något organ för samarbete mellan klasserna, utan ett organ för klasskamp.

2) "Arbetarklassens frigörelse skall vara arbetarnas eget verk", vilket betyder att CNT:s militanter inte kommer att räknas endast som inbetalare av avgifter och apssiva medlemmar, utan såsom aktiva kämpande.

Tvärtemot vad CGT-fackföreningarna brukar göra föresätter sig våra fackföreningar att göra varje medlem till en fri människa. De skall inte längre vara lydiga och undergivna nummer, utan anhängare med djärva initiativ. Då fackföreningen står i militanternas tjänst, bör strejker beslutas underifrån och inte från spetsarna; de bör beslutas på arbetarnas möten eller på arbetsplatsen och inte av pamparna på byråerna. Som proletariatets oumbärliga vapen bör strejken inte tjäna ett partis intressen.

Kamrater! Kom ihåg att endast aktionen gör det möjligt för oss att ändra historiens gång: den av CGT föraktade generalstrejken är ett effektivt vapen i kampen för segern för proletariatets sak i hela världen.

Låt oss därför samlas inom CNT, den enda revolutionära organisationen!

Leve klasskampen!

LEVE GENERALSTREJKEN!

XXXXXXXX
XXXX

ENGLAND OCH FASCISMEN I PORTUGAL.

(IAA) Tidningen "Direct Action" i England publicerade i sitt senaste nummer en artikel som den erhållit från en portugisisk syndikalist, vilken deltager i den underjordiska kampen i Portugal. I artikeln framhålles bland annat:

"Det portugisiska folket har stora antipatier mot den brittiska koloniseringspolitik vars objekt Portugal är. I dag är den största delen av landets transportmedel, telefonnät, de stora industrierna och bankerna under brittisk finansiell kontroll. Arbetarnas sociala strider mötes alltid av dessa kapitalistiska intressen.

Efter Republikens utropande år 1910 fick den portugisiska anarkistiska rörelsen och den revolutionära syndikalismen i CGT stort inflytande. Arbetarnas strider antog revolutionära former på samma sätt som i Spanien under CNT:s ledning. Salazar etablerade i detta sammanhang sin fascistiska regim med brittisk hjälp. Efter monarkins fall i Spanien såg den brittiska kapitalismen sina iberiska intressen i fara och förstärkte därför de fascistiska tendenserna i Portugal.

Under de engelska valen år 1945 var den konservativa

pressen i Portugal mycket rädd om kapitalismens ställning i landet. Folket var begeistrat av labourseger och satte stora förhoppningar på den nya regeringen, som dock helt svikits. I oktober månad 1945 hade Salazar själv lovat val, men när arbetarna och de intellektuella började demonstrera och ställa krav satte han i gång med en ny våg av fascistisk terror. Men den brittiska labourregeringen tiger om Portugal och fortsätter att understödja Salazar i den engelska kapitalismens intresse.

XXXXXXXXXX
XXXXX

EN DEKLARATION AV MLE-CNT I FRANKRIKE.

(IAA) Den spanska exilorganisationen MLE-CNT i Frankrike, som räknar cirka 30.000 spanska anarkosyndikalister i sina led, har i samband med krisen omkring de spanska exilregeringarna publicerat nedanstående manifest:

TILL DE SPANSKA ARBETARNA, TILL ANTIFASCISTERNA.

Spanska arbetare! Detta är en stund av allvarligt ansvar för alla. Terrorregimen, som förtrycker vårt folk, stödes och kommer att stödjas av de makter som godkänt Atlant-chartan.

Friheten i världen är inte tryggad ens sedan Hitler och Mussolini slagits ned. Fascismens frön finns kvar latenta i alla länder. Härvid medverkar utan åtskillnad alla politiska partier, som inte öppet tagit ställning mot staten och kapitalismen.

Den mänskliga utsugningen och orättvisan - diktaturerna - banar sig väg, tack vare stödet från de politiska partiernas sida. Det är den politiska splittringen som försvagat det internationella proletariatets aktion, i det den förberett marken för fascismens seger.

Under förevändning av att bekämpa stalinismen, skapar de borgerliga demokratierna och stalinismen själv en mörk framtid för folken. Och vårt Spanien, som ligger slaget i den moderna inkvisitionens bojor, hotas också av kontrarevolutionens faror. Allt detta förbereder med sin tvetydiga hållning och ställningstagande de politiska partierna och vissa framstående spanska politiker. Republikaner, socialister, kommunister och falska CNT-ister gör detsamma med sitt gräl, sin glupskhet, och undergräver därigenom den antifascistiska fronten.

De republikanska institutionerna förlorar det lilla anseende de förut haft på grund av de spanska politiska partiernas egen

verksamhet. Herrar politikers oförmåga, då de försöker göra sig till det spanska folkets representanter, är påtaglig. Inte en enda republikansk regering med den allra minsta anständighet och prestige har kunnat hittills bära nederlaget i det spanska inbördeskriget med värdighet. Alcalá Zamora och Azaña kunde inte ens upprätthålla republikens anseende i de spanska arbetarnas ögon. Det kunde inte heller Martinez Barrios.

De män som avlöst varandra i alla republikanska regeringar i Spanien och i exilen har med sin vanhedrande och olycksdigra hållning endast förmått vidga den moraliska klyftan mellan republiken och folket.

Det spanska folket hatar monarkin, det hatar monarkisterna och det hatar Vatikanens anhängare – ja, det hatar alla dem som trots den sociala och moraliska utvecklingen i världen vill upprätthålla murkna privilegier och bidraga till att finansiera barbariet. Erfarenheterna från dessa landsflyktens år, verklighetens hårda läxa, kräver av arbetarna ett energiskt och intelligent ståndpunktstagande.

De politiska partiernas tid i Spanien är förbi. Det är arbetarna, det är CNT och UGT som nu har ordet. Det är inte herrarna Giral och Llopis, Prieto, Negrin och Co. som äger den moraliska styrkan för att upphöja sig till det spanska folkets rådgivare. Över dem alla – över de politiska elementen, som trots de klassmedvetna arbetarnas upprepade varningar inte i tid förstod att förhindra francoväldets uppstigande till makten – vilar ett tungt ansvar som utan misskund dömer dem inför det spanska folket och inför det Spanien som kämpat och som torteras därför att det inte vill förbli en nation av slavar, därför att det önskar att vårt folk skall vara fritt bland de fria folkens solidariska krets.

I två år har de spanska politiska partierna framprovocerat de kriser som karaktäriserat de båda exilregeringarna Giral och Llopis. De har slösat bort miljoner till ingen nytta. I två år har regeringarna och de politiska partierna varit ur stånd att uträtta någonting effektivt för det aktiva motståndet. Genom det ständiga moraliska gäckandet med barnsliga förhoppningar och illusioner har de bidragit till att moraliskt avväpna den spanska antifascismen och försvagat goda antifascisters kampvilja och stridsanda.

Efter alla Francos och falangens utmanande åtbörder, efter alla den internationella reaktionens manövrer, fortsätter de spanska po-

litikerna sitt ödesdigra verk att likvidera den aktiva antifascismen. Franco och falangen har i alla tvehågsna element funnit sina bästa bundsförvanter. Det är på tiden att de spanska arbetarna låter höra sin röst med all tydlighet. Det spanska folket accepterar inte Vergaras inviter till vänskap och samförstånd. Det vill inte ha några pakter med eller göra några eftergifter år reaktionen. Det vill att Franco och falangen ska utrotas. Det önskar ingen monarki i Spanien. Det vill inte veta av någon stat. Det önskar frihet, fullständig frihet utan inskränkningar, det önskar social rättvisa.

De politiska partierna, som böjer sig in/för den spanska reaktionen, äger var för sig inte modet att säga det rent ut, enär de vet att de utfört ett dåligt arbete, att det spanska folkets dom över dem i morgon blir lika sträng som den över Franco och falangen.

Men det är hög tid att alla folkets fiender avslöjar sig och blir avslöjade. De politiska partierna i Spanien kan inte vädja till enhet, ty de har förrått den hundra gånger om. De kan inte begära enhet, ty de är oförmögna att själva ge ett lojalt föredöme i den vägen.

Arbetare inom CNT! Arbetare inom UGT! Tag avstånd från de politiska partierna - räck oss broderligen handen för erövrande av friheten genom direkta ansträngningar och kamp, med vårt gemensamma program för en social omdaning av en värld av förtryck och privilegier! Låt oss säga till Spanien att CNT och UGT inte kommer att förråda det! Låt oss säga att garantierna för dess oavhängighet, civilisation och kultur, för dess dagliga bröd och dess välstånd ligger i arbetarnas sammanslutning inom CNT och UGT, förenade utanför varje politiskt förmynderskap och fortsättande traditionerna från den första stora Internationella Arbetar-Associationen, i oavlåtlig kamp mot Franco och falangen i arbetet på att skapa det nya, fria Spanien!

Det finns ingen förhoppning man kan ställa på FN. Före och efter den 18 september fortsätter Spaniens problem att vara desamma.

Detta har också Indalecio Prieto och de spanska politikerna klart för sig. De är dock inte tillräckligt ärliga för att erkänna det. Ty de saknar mod och håg för den kamp som kräves för det spanska folkets frigörelse.

Huru mycket Prieto än bemödat sig under så lång tid, som gått förlorad för honom och för alla politiska partier, kommer han ändå

för sent. FN kommer inte att störta Franco. Det kommer det spanska folket att göra självt, genom folkresning, ständig aktion och kamp för friheten, förd till "the bitter end."

Arbetare inom UGT! I det ögonblick, då våra ledare i exilen inte dra sig för att offentligt tala om att deras förbindelser med MLE-CNT i Frankrike är avbrutna, uppmanar vi eder alla att göra allvarliga reflektioner, vi inbjuder eder hjärtligt och utan åtskillnad till facklig samhörighet att förena eder, att taga ställning mot alla de politiska partierna vilka undergräver antifascismen, vår revolutionära befrielsekamp och-aktion, för att visa hela världen att det arbetande Spanien aldrig kommer att stryka flagg för fascismen utan kämpa för att tillintetgöra den fullständigt, att det aldrig kommer att sluta pakt med de krafter som i alla tider och epoker varit och alltjämt är fascismens medbrottslingar och medhjälpare, under det att folken inte glömt orsakerna till förtryck och tyranni.

Toulouse den 12 augusti 1947.

För nationalkommittèn inom MLE-CNT i Frankrike. Sekretariatet.

xxxxxxxx
xxxxx

K U B A.

(IAA) "Solidaridad", Kubanska Frihetliga Förbundets (ALCs) organ, tar i sitt senaste nummer ställning till den nyss avhållna LO-kongressen. Äntligen förklarar tidningen, har denna kongress ägt rum. Vi deltogo i kongressen därför att vi var övertygade om att det gällde att samla alla krafter som kunde motsätta sig stalinisternas hegemoni över organisationen. Men vi var och är långt ifrån villiga att förvandla oss till verktyg för några som helst politiska äventyrares intressen. Vårt deltagande i LOs femte kongress var således helt oberoende. Bland de hundratals delegaterna på kongressen fanns också en antipartipolitisk riktning. Apoliticismen var den paroll som enade de delegater som motsatte sig stalinisterna. Det var omöjligt att fastlåsa dem vid någon politisk paroll. Vi avstår inte ifrån vår antipolitiska och revolutionära hållning. För oss som riktar kampen mot kapitalismen och staten. Vi anser att det inte kan finnas verklig frihet utan ekonomisk likställdhet, men inte heller ekonomisk likställdhet utan frihet, den ena kompletterar den andra. Arbetarnas be-

frielse måste vara arbetarnas eget verk.

De antipolitiska deltagarna på kongressen framlade även en resolution vari delegaterna manades att taga itu med att rensa ut dem som ockrar på arbetarrörelsen och som inte endast finns bland stalinisterna. Ni känner till dem, och intet eller ingen får avhålla er från en energisk aktion för att driva bort dem som lever på edra fackliga organisationer. Vi manar eder att kämpa för att ge revolutionära föredömen åt de fackliga kadrerna i denna för prolatariatet avgörande tid. Resolutionen slöt med följande riktlinjer för arbetarklassens närmaste uppgifter:

För ett klassmedvetande inför den kapitalistiska regimen;
För sex timmars arbetsdag i alla yrken utan avdrag på lönen;
För tekniska och yrkesskolor inom alla industrier;
För ett självständigt arbetaruniversitet, som socialt belyser arbetarens roll; För utrensandet av valpolitiken från fackföreningarna;
För arbetsministeriets neutralisering i sociala konflikter;
För fri rätt till strejk och bojkott. För den direkta aktionen; för anslutning till en internationell arbetar/rörelse, opolitisk och inte underkastad någon stat; För arbetarrörelsens återuppbyggande på verklig industribas;
För den nationella arbetarrörelsens federalistiska funktion; för aktiv kamp mot diktaturerna."

+

Vid sidan om ALC kämpar också andra krafter för en oberoende revolutionär syndikalism. Denna tendens framgår t.ex. med all önskvärd tydlighet ur tidningen "Combate", organ för f.d. kubanska spanienkämpar. Denna tidning vänder sig skarpt mot kommunisternas politik. Spanienkämparnas "Fackliga byrå" har för övrigt publicerat ett upprop i vilket mycket intressanta fakta om kommunisternas valskoj offentliggöras. Partiets majoritet på kongressen tillkom bl.a. genom bildandet av en massa luftsyndikat som sedan delegerade kommunister utan att det fanns några medlemmar alls bakom dessa representanter.

xxxxz
xxx

EN VIKTIG KONGRESS I MEXICO.

(IAA) I början av augusti hölls en viktig facklig kongress i Mexico. Det var CONFEDERACION PROLETARIA NACIONAL som då höll sin andra kongress. Organisationen ifråga är landets näst största fackliga

centralorganisation och en mängd ombud voro närvarande å kongressen. Trots att organisationen inte är ansluten till IAA var dock IAA representerad å kongressen, ävenså en representant från spanska CNT:s subkommitté i Mexico.

I huvudsak var det inre organisationsfrågor samt problem för de mexikanska arbetarna som behandlades, men även internationella frågor beaktades. Bland annat sände kongressen en broderlig hälsning till de kamrater som i Spanien kämpar mot Francodiktaturen och som dagligen ger nya bevis på att de äro beredda att insätta allt i kampen för den spanska arbetarklassens befrielse. Kongressen beslutade vidare att en hjälpkommitté för det spanska proletariatet skall bildas av organisationen i samarbete med CNT:s subkommitté i Mexico.

Vid kongressens avslutning antogs en resolution som helt solidariserade sig med arbetarnas internationella förbrödring. I densamma framhålles:

Baserande sig på den brodersanda som alltid besjälat det mexikanska proletariatet i allmänhet och Confederación Proletaria Nacional isynnerhet gent emot arbetarklassen i andra länder och gent emot arbetarorganisationer av demokratiskt social revolutionär natur hälsar CPN:s andra ordinarie kongress klassbröderna över hela världen och beslutar såsom enda punkt: Att ålägga den nya exekutivkommittén att träda i broderliga förbindelser med alla de organisationer som kämpar för proletariatets befrielse, besjälad av samma klasskamps- och frihetsanda som vår organisation, bland vilka i främsta rummet befinner sig Internationella Arbetar-Associationen, IAA."

xxxxxxx
xxxx

ANARKISTISK FEDERATION BILDAD I PERU.

(IAA) Under dagarna den 29 och 30 juli hölls i Peru en landsomfattande konferens, å vilken konstituerades FEDERACION ANARQUISTA del PERU - Perus Anarkistiska Federation.

Genom IAA:s sekrerariat riktar kamraterna i Peru en solidarisk hälsning till världsproletariatet, särskilt till de spanska arbetarna, som besjälade av "den revolutionära andan kämpar vidare mot storm och oväder."

"LA PROTESTA" 50 ÅR.

(IAA) Tidningen "La Protesta" , Buenos Aires, kan i år se tillbaka på 50 års kamp för de frihetliga idéerna. Dess betydelse för anarkismens utveckling i de spansktalande länderna kan knappast överskattas. Tidningen har utan tvivel ännu stora framtidsmöjligheter för sig, även om den just nu, efter en lång period av reaktion i Argentina och på grund av diktaturen i Spanien, inte kan räkna med samma läsekrets som i forna tider.

La Protestas tillkomst hänför sig till den tid då Errico Malatesta år 1885 kom till Argentina och den frihetliga propagandan fick ett mäktigt uppsving. År 1887 började en grupp arbetare utge veckotidningen La Protesta Humana (Människans protest) som var La Protestas första titel. Tidningens förste ansvarige redaktör var Inglán Salgado. Denne och tidningens ekonomichef, bagaren Francisco Berri, blev senare två av FORA:s - den syndikalistiska landsorganisationen - mest kända militanter. I La Protesta Humanas redaktion medverkade under de närmaste åren den spanska anarkismens mest kända gestalter. Ett märkligt inslag var således José Prats verksamhet; under det år denne spanske anarkist tillbragte i Argentina bidrog han på ett avgörande sätt till den nya tidningens utveckling. Senare övertogs tidningen av läkaren Dr Juan Creaghe, en humanist och frihetlig revolutionär som under många årtionden präglade tidningens ansikte. Mot slutet av nittitalet anlände till Argentina en känd italiensk anarkist, som också blev framstående medarbetare i tidningen. Pietro Gori var hans namn. En lång rad argentinska konstnärer och författare tillhörde omkring sekelskiftet La Protesta Humanas redaktion eller dess medarbetarkrets; Pascual Guaglione, Felix Basterra, skalden Alberto Ghiraldo, B.Orsini, Spartaco Zeo, de två kända dramatiska författarna José D. Maturana och Fl. Sánchez m.fl. Åren 1902 till 1903 var en period av stora sociala strider och förföljelser under vilka tidningen La Protesta Humana spelade en mycket aktiv roll. Reaktionen riktade då ett av sina hårdaste slag mot hela framstegsrörelsen i landet. År 1902 proklamerades den ökända Ley de residencia, bostadslagen, som gav regeringen möjligheten att deportera alla revolutionära militanter av utländsk (framförallt italiensk och spansk) härkomst, som varit så talrika i La Protesta Humanas medarbetar- och redaktörskrets. Basterra, Creaghe, Orsini och andra deporterades år

1902 och tidningen förbjöds utkomma. Men redan år 1903 återkom den med Alcides Valencuela som ledande redaktör. Han var argentinare och fick inte deporteras. Senare återvände gamle Greaghe, "tidningens själ", som La Protesta brukar kalla honom för ännu i dag. År 1903 förkortades publikationens titel till La Protesta. Nu gick det på nytt uppåt med tidningen, och efter någon tid utkom den för första gången som daglig. Nya namn anslöt sig till dess medarbetarkrets. Vi nämner skalden Gonzales Pacheco, Gilimón, E.J.Ortiz. Gilimón betecknas som den största teoretiska förmåga som någonsin deltagit i La Prtestas arbete. Det var också han som mest bidragit till att utarbeta den ideologi som senare funnit sitt uttryck i FORA:s program. År 1906 föll tidningen dock på nytt offer för reaktionen. Dess lokaler stormades och tidningen undertrycktes. År 1909 sköt den ryske anarkisten, Simon Radovitzki, den reaktionäre polischefen Falcón, och förföljelserna antog fruktansvärda former. La Protesta, som åter börjat utkomma, förbjöds på nytt. Tidningen hade då en upplaga på 20.000 ex. Åren 1911 och 1912 utkom La Protesta illegalt. En ny stor gestalt dök under denna tid upp bland tidningens medarbetare, Apolinario Barrera. I juni månad 1912 kunde La Protesta åter uppta sin legala verksamhet, och ett år senare var den åter daglig. Då började Emilio López Arango medverka, som sedan tillhörde redaktionen tills 1928. Arango var FORA:s andre betydande teoretisker vid sidan av Gilimón. Under 1920-talet utkom också den dagliga La Protestas berömda Suplemento, veckobilagan, som kanske var den internationella anarkistiska rörelsens bästa teoretiska tidskrift. Suplementos redaktör var Diego Abad de Santillán, dess mest framstående medarbetare Max Nettlau. La Protestas och FORA:s verksamhet avbröts dock år 1930 av generalen Uriburus statskupp, och sedan dess har tidningen under nästan två årtionden av reaktion dels illegalt, dels som offentlig månadstidning, som i dag, trots stora svårigheter fortsatt den gamla kampen.

Vi hälsar La Protesta till femtioårsdagen och önskar denna modiga och högtstående publikation ännu många års fruktbar verksamhet för den frihetliga saken. Må den dag komma då la Protesta med full kraft kan återuppta den kamp och det frihetliga uppfostringsarbete som på ett så storartat sätt kulminerade under 1920-talet.

xxxxxxxx
xxx

DEN STALINISTISKA UNGDOMSDEMONSTRATIONEN I PRAG.

(IAA) RUTA, spansk Frihetlig Ungdoms organ i Frankrike, offentliggör med anledning av den s.k. demokratiska ungdomsfesten i Prag en kommentar, ur vilken vi citerar några brottstycken som på ett utmärkt sätt hävdar den frihetlig-socialistiska uppfattningen.

Demokratisk Ungdoms Världsfederation har genom sina Meddelanden informerat oss om ungdomens världsfest i Prag... Denna information ger oss tillfälle att forma en bild av de nationella gruppernas uppmarsch på den stora terräng som tjänat dem som manöverfält. Framför tåget gick en väldig fanborg, och mitt under dessa fanor bars Stalins och Lenins porträtt. Dessa två porträtt karaktäriserar helt klart den verkliga politiska linjen hos denna s.k. demokratiska ungdom.

Vad som bekymrar oss mest är inte precis att våra idéer skiljer oss från dessa ungdomliga legioner, utan deras militaristiska anda. Kärleken till uniformen, flaggkulten, ledardyrkan, hela den militära marschformen och det automatiska uppträdandet, inger oss djup avsky. För oss, som alltid kämpat mot kasernmentaliteten, är bilden av dessa militariserade, standardiserade ungdomar ytterst deprimerande. Och vi kan inte tro på att bland de ledare som dirigerade denna komedi finns någon verklig kärlek till fredens sak.

Friheten och Freden, som är så allvarligt hotade i dagens ödelagda Europa, måste vara ungdomens huvudmål. Ungdomens idealism, dess tro på framtiden, måste bli grundvalarna för en stor ungdomlig världskamp mot krigsförberedelserna och mot alla internationella rivaliteter. Men ungdomen måste begripa att världen inte kan leva på grundval av parader, musik och tal. Frihetens idé står i rak motsats till dessa fanatiska uppmarscher under vilka rent nominella krafter demonstrerar - som kanske verkar bra vid någon fest men knappast har något värde i kampen.

+++++++++
+++

TITOS DIKTATUR.

(IAA) Direct Action, de engelska anarkisternas organ, har i en artikel tagit ställning till det politiska läget i Jugoslavien och framlägger därvidlag en del intressanta fakta om situationen i landet. Det framhålles bland annat:

Jugoslavien är i dag enat under en enda kommunistledd regering, vars chef är marskalk Tito. En enig Balkanfederation har sedan länge varit många balkanfolks stora dröm, men dess genomförande försvårades av de enstaka gruppernas nationalistiska inställning. Varje nationell grupp önskade själv vara den dominerande faktorn i en eventuell federation. Nu, i det enade Jugoslavien, är den ledande gruppen inte av nationell karaktär, utan den är kommunistisk.

Kommunisterna har i Jugoslavien använt sig av i stort sett samma metoder som bolsjevikerna i Ryssland från och med 1917, för att tillförsäkra sig herraväldet över de ryska folken... Under kriget uppdelade Tito armén i två grupper; den Nationella Befrielsearmén (partisanerna) som vem som heslt kunde ansluta sig till, och"Proletärenheterna" som uteslutande bestod av principtrogna kommunistiska trupper. Dessa proletärenheter var det kommunistiska partiets privatarmé.

Helt i överensstämmelse med de gamla bolsjevikiska principerna tillförsäkrade Tito denna sin privatarmé särskilda privilegier. De bands vid regimen medelst ekonomiska intressen. Proletärenheterna fick bättre mat, bättre betalning, bättre kläder och bättre vapen och skonades omsorgsfullt. Tito hade inte för avsikt att offra sina förtroendemän vid fronten. Man uppskattar att vid krigets slut Tito förfogade över 80.000 militariserade kommunister. Omedelbart efter krigets slut började sedan proletärenheterna i öppet samarbete med den Hemliga polisen, (OZN) sitt egentliga arbete, d.v.s. de förföljde och utrotade de grupper av antifascistiska stridsmän som inte accepterade idén om dem kommunistiska diktaturen...

Folkets stora massa befinner sig i dag helt i Hemliga polisens händer. Denna är byggd på den ryska NKVD:s förebild. Vem vågar i dag kritisera regimen när vilken man eller kvinna som helst, som man samtalar med, kan tillhöra Hemliga polisen? ... Det finns koncentrationsläger. Fångarna som dömts av domstolarna eller helt enkelt av OZN:s administrativa anordningar , antingen arkebuseras utan vidare formaliteter eller sändas till koncentrationsläger. Det finns många sådana i landet, stora, såsom t.ex. i Buccari, Kocevje, Cilli, Semi m.fl. och mindre som i Dol, Skoplje, Petrovac, Gradec, Jagodina, Most, Cirquen, Izza m.fl.

Alla dessa läger liknar varandra och betyder för fångarna ett mycket hårt liv med tortyr, svält, prygel och tungt kroppsligt

arbete, varvid alla ansträngningar görs för att degradera och demoralisera fångarna. Döden är för dessa fångar den enda räddningen. De svälter ihjäl den ena efter den andra.

Stora volymer skulle kunna skrivas för att skildra dessa förhållanden, om den tortyr och brutalitet som förekommer i lägren. Olyckligtvis återgår folket nu så småningom till förkrigsmentaliteten när talet om nazisternas koncentrationsläger möttes med förklaringar såsom: "Nå ja, de är ju utlänningar", eller: "Något måste de väl ha gjort, annars skulle de nog inte sitta på lägren..."

Underhållet och betalningen av den jättestora massa partianställda, regeringsfunktionärer och polisen samt landets tora armé (400.000 man) kostar för närvarande en tredjedel av hela den jugoslaviska nationalinkomsten... I mars månad krävde Tito mat till ett belopp av 12 miljoner pund av England och 200.000 ton livsmedel från UNRRA. Efter att ha fått avslag vände han sig till Amerika och Ryssland för att få hjälp. Men även Ryssland avböjde, dock fortsatte han att utrusta den jugoslaviska armén. Jugoslavien är den stalinistiska imperialismens södra bas. Ett väl beväpnat, svältande folk som helt är utlämnat åt den totalitära propagandan under en enpartidiktatur, är endast en mycket svag garanti för freden...

++++++

ANARKISTISK KONGRESS I MEXICO.

(IAA) Mexicos Anarkistiska Federation har i sommar hållit en landsomfattande kongress. En hel del beslut fattades för att intensifiera propagandan för idéerna. Alla medlemmar i grupperna ska vara förpliktade att göra en insats. För att utveckla kulturarbetet, ska alla grupper efter sina möjligheter skaffa sig bibliotek och bygga upp studiegrupper samt bör alla enskilda medlemmar göra största möjliga ansträngningar för sin personliga utbildning. Fackföreningsrörelsen betecknades i en av kongressens resolutioner såsom ett viktigt medel i frihetskampen, dock inte det enda. Det beslöts att bilda en kommission för att samordna arbetet hos de kamrater som äro verksamma i ekonomiska arbetarorganisationer. Kongressen förklarade, med hänsyn till antikommunistkampanjen, att anarkisterna inte solidariserar sig med de reaktionära gruppernas verksamhet i denna riktning. Anarkisterna bekämpar kommunisterna - som

de betecknar som hänsynslösa fiender – med ideologiska medel, just därför att de inte äro verkliga kommunister. Det beslöts också att överhuvud i denna polemik undvika användandet av beteckningen "kommunister" och i stället kalla denna politiska riktnings anhängare för "stalinister" marxister eller bolsjeviker". I kampen mot kriget beslöt kongressen instämma i de italienska anarkisternas paroll: Ingen människa och inga pengar åt kriget. En kommission tillsattes för att förbereda utgivandet av Ricardo Flores Magóns och Praxedis G. Guerreros verk. Om möjligt skall federationen deltaga i den planerade internationella anarkistkongressen.

++++++++

UNDER CHIANG KAI-SHEKS STÖVEL.

(IAA) En kinesisk kamrat från Chengtu karaktäriserar det politiska läget i Kina på följande sätt:

Kina befinner sig i dag i ett läge som inte är mindre beklagligt än situationen så som den var känd under åren 1938 till 1944. Alla kontakter och försök till försoning mellan Kuomintang och kommunistiska partiet är i dag avbrutna, och inbördeskriget håller på att blåsa upp på nytt.

Kuomintang har dragit stor nytta av sin allians med två mindre betydande politiska partier: Tchen-Ngein-Tang, en nationalistisk riktning, och nationalsocialisterna, vilka sistnämnda är ett parti sammansatt av ämbetsmän, officerare och intellektuella. Denna partikombination betyder att de tre grupperna besätter alla offentliga ämbeten.

Under förevändning att "omedelbart återlämna makten åt folket" har Kuomintang monopliserat Nationalkonventionen av år 1946 och redigerat samt satt i kraft den så kallade författningen. Men den enda kännbara konsekvens av allt detta är att den förtryckarapparat som förr fungerade hemligt, numera verkar i full offentlighet. Härtill kommer inflationen som är gränslös. Priserna stiger oavbrutet. Att förtjäna till livsuppehället är ett sannskyldigt martyrum.

Kuomintang och dess regering är i behov av ekonomisk hjälp från Förenta staterna för att kunna fortsätta inbördeskriget. Förenta staterna å sin sida äro angelägna om att tillförsäkra sig kontrollen över landet för att motverka Rysslands hegemoniplaner. Förenta staterna försöker således monopolisera handeln för sig själva. På det sätt-

et blir Kina så småningom beroende av Förenta staterna. Men än så länge är alla industrier paralyserade och arbetslösheten växer fortfarande ...

Den kinesiske kamraten framhåller även att de frihetliga krafternas reorganisationsförsök under dessa förhållanden möter stora hinder. Faktiskt har Kuomintang förbjudit all organisatorisk verksamhet utanför de tre härskande partierna.

+++++++

SYNDIKALISTISK KONFERENS I DANMARK.

(IAA) Fackoppositionens sammanslutning i Danmark höll landsmöte i Köpenhamn söndagen den 17 augusti. Representanter mötte från organisationens samtliga avdelningar. IAA och SAC representerade även.

Det viktigaste beslutet som fattades å landsmötet var, att ändra namnet till SYNDIKALISTISKA FEDERATIONEN I DANMARK. Namnet "Fackopposition" ansågs inte ge klart besked om vad man egentligen ville. Många orsaker kunde förekomma som gör att medlemmarna i en organisation räknar sig till oppositionen. Det kan vara den minsta lilla struntfråga. Delegaterna var ense om att redan organisationens namn skulle ange att den kämpade för den revolutionära syndikalismen.

Konferensen anslöt sig även helt till IAA:s program och principiella riktlinjer.

En av de närmaste ansträngningar som måste göras ansåg konferensen vara att starta en tidning som utkommer regelbundet. Ävenså skall den muntliga propagandan intensifieras. Konferensen valde även styrelse för Federationen för det närmaste året.

++++++++++++
+++++++++
+++++
+
+++++++

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 10. Stockholm den 3 oktober 1947.

CNT:s REGERINGSDELTAGANDE.

CNT:s deltagande i de spanska exilregeringarna har nu upphört, i varje fall för tillfället. Den nya exilregering som nu trätt i arbete saknar nämligen representanter från CNT. Vi vågar dock uttala den förhoppningen att CNT:s regeringsengagemang därmed är ett avslutat kapitel. Detta inte endast därför att det enligt vår bestämda uppfattning är klart stridande mot den revolutionära syndikalismens principer, utan även därför att deltagandet inte medfört det ringaste resultat i fråga om spanska folkets befrielse från Francos blodsregim.

CNT:s regeringsdeltagande härleder sig från samarbete med de andra antifascistiska grupperna inom den gemensamma Demokratiska Alliansen. I ett budskap som CNT i Spanien under juli månad 1945 utsände till de spanska anarkosyndikalistiska exilorganisationerna framhölls exempelvis bland annat, att CNT i enlighet med sina alliansförpliktelser, också är besluten att direkt medarbeta i Spaniens kommande nya politiska institutioner, i fall att inte en allmän CNT- kongress beslutar något annat.

Från början var det i Spanien dock ej meningen att man skulle gå in för bildandet av exilregeringar. Man gick emot detta och på CNT:s regionalplenum som började den 12 juli 1945 gjordes ett formligt beslut vari "Alliansen betraktas som enda organ för motståndskampen i dag och enda regeringsorgan i morgon, och förkastar exilregeringar." Enligt pro-

tokollet diskuterade plenum även fördelningen av ministerposterna och nämnde en del av dem som CNT var villig att övertaga.

Sedan bildades i Mexico den första exilregeringen under ledning av Giral. Regeringen överflyttades sedermera från Mexico till Frankrike. Trots beslutet i juli 1945 som gick emot exilregeringar accepterade CNT densamma samt utsåg Horacio Prieto och Josè Leiva att representera CNT i denna exilregering. I en deklaration förklarade CNT: "Vi offrar ingenting genom att deltaga i regeringen Giral. Den tillhör allianspolitiken. Vi behöver en symbol för den antifascistiska enheten gentemot diplomatin."

Det kan nu klart konstateras att regeringen Giral misslyckades fullständigt i sin diplomatiska mission. Den amerikanska och engelska kapitalismen litade mera på Franco som skydd för sin imperialism och sina ekonomiska intressen i Spanien och med sitt inflytande över regeringarna och de så kallade Förenade Nationerna, omöjliggjordes regeringen Girals diplomatiska ansträngningar.

Någon kontakt att tala om upprätthöll regeringen Giral förövrigt inte med motståndsrörelsen i Spanien. I ett cirkulär som CNT:s nationalkommittè den 20 februari 1946 utsände säges exempelvis: "Alliansen bestämde att regeringen Giral skulle betraktas som dess representant i utlandet, men under förutsättning att motståndskampen dirigerades från Spanien självt. Regeringen Giral har inte varit särdeles angelägen om att stå i förbindelse med motståndsrörelsen". Och vidare: "Regeringen Giral har gjort många saker, har talat om Spanien och motståndsrörelsen, men utan att anse det vara nödvändigt att upprätthålla officiella kontakter med Alliansen."

Under mars 1946 befann sig i Frankrike en delegat från CNT som till och med deltog i två regeringssammanträden. I sin rapport hem till CNT erinrade han om Alliansens beslut att stödja regeringen Giral, "men", säger han, " det gick en månad, och en till och åter en till ... utan att regeringen riktade ett enda ord till Alliansen, utan att tillställa den ett enda meddelande, utan att sända något brev eller ens ett enda öre. Och till i dag vet Alliansen om denna regeringen inte mer än den får veta genom radion."

Och slutligen. I en skrivelse under mars månad 1946, ställd

till CNT:s Nationalkommitté i Spanien, och skriven av CNT- ministern Leiva, talar han om sitt arbete inom regeringen samt säger bland annat: Jag gick in för att regeringen skulle upprätta en regelbunden kontakt med Spanien så snart som den minister som hade denna uppgift, installerat sig i Paris. Han påstod att han hade sina förbindelsemän med Spanien, sände dit informationsmaterial och även sänt pengar dit. Allt detta visade sig vara bluff."

Slutligen fastslogs från CNT:s håll att regeringen Giral i stället för att vara ett effektivt verktyg i sakens tjänst utgjorde ett störande hinder för spanska folkets frigörelsesträvanden. Regeringen Giral avlägsnades och regeringen Llopis trädde fram i stället. I densamma deltog CNT med en medlem vilken tjänstgjorde som informations- och propagandaminister.

CNT gjorde precis samma erfarenhet beträffande regeringen Llopis som med regeringen Giral och i en deklaration frånsade sig varje ansvar från regeringens gärningar. Regeringen Llopis avgick och efterträddes av en borglig regering med Alvaro de Alhornoz som chef, i vilken regering CNT inte deltager.

CNT:s deltagande i de båda exilregeringarna har för den spanska anarkosyndikalistiska rörelsen endast medfört negativa resultat. Den direkta kampen har delvis skjutits åt sidan under väntan på vad regeringarna skulle kunna uträtta för spanska folkets befrielse och vad som är mest beklagligt, regeringsdeltagandet har skapat svåra motsättningar inom rörelsen själv, motsättningar som alla goda krafter måste gå in för att få bort. Vilket tydligen endast kan ske genom att rörelsen åter klart ställer sig på de antistatliga linjer som CNT på sina ordinarie kongresser uppdragit.

Den stora övervägande majoriteten av de spanska anarkosyndikalister som befinner sig som emigranter i utlandet har rest ett energiskt motstånd mot CNT:s regeringsdeltagande. Som ett uttryck för denna mening kan anföras den deklaration som den stora spanska anarkosyndikalistiska exilorganisationen MLE-CNT i Frankrike avgav den 8 augusti i år, under senaste regeringskrisen, i vilken deklaration bland annat säges:

"CNT förkastar varje politisk kompromiss och varje eftergift för den spanska reaktionens krafter.

CNT ger och kommer alltid att ge sitt stöd åt den aktiva motståndsrörelsen och kommer att kämpa tills Franco och Falangen definitivt krossats, tills intet spår återstår av fascismen i Spanien.

CNT kämpar och kommer att kämpa utan uppehåll för det spanska folkets frihet och oavhängighet, och arbeta för att detta folk - fritt och suveränt- skall kunna ge Spanien den politiska och sociala struktur som bäst överensstämmer med dess känsla och mening.

CNT anser de spanska politikerna oförmögna att representera det spanska folkets suveräna vilja, och kommer aldrig att låna sig till något spel med de politiska elementen eller med de regeringar som försöker fuska bort eller mixtra med dess friheter....

CNT kommer aldrig att svika det spanska folkets frihet.- Bort med hrr politiker med deras "ansvarigheter": Trogen sina mål och sin historiska linje, kommer CNT alltid att vara.

Det spanska folkets lidanden och martyrskap förpliktar oss alla att inte offra friheten utan försvara den helt och hållet, utan någon tvekan eller vacklan."

Även inom den frihetliga rörelsen i själva Spanien växer motståndet mot CNT:s regeringsdeltagande. De olika riktningarnas styrkeförhållande och omfattning är svår att utifrån utröna, särskilt på grund av svårigheterna för rörelsens medlemmar i Spanien att fritt uttrycka sina meningar, men att oppositionen är omfattande går inte att bortse ifrån. Allt flera tecken tyder därpå.

Som ett exempel på den växande oppositionen i Spanien mot regeringsdeltagande kan nämnas,att två grenar av den frihetliga rörelsen i Spanien har som organisationer tagit avstånd från regeringsdeltagande. Det är den anarkistiska federationen -FAI - samt det frihetliga ungdomsförbundet -FIJL. Båda har under dagarna den 15 - 17 juli i år hållit landsomfattande regionalmöten och båda har de tagit ställning mot CNT:s regeringsdeltagande. De har även utsänt ett gemensamt manifest, daterat den 8 augusti och ställt till ungdomsrörelsens, anarkismens och den syndikalistiska konfederationens militanter. Det är en inträngande maning att bryta med vad man i manifestet kallar den politiska syndikalismen och återföra organisationen till den direkta aktionens linje.

Vi hoppas att så även blir förhållandet.

John Andersson.

x x x

TERROR MOT REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISTER I BOLIVIA.

(IAA) Efter diktatorn Villaroels fall i Bolivia har den gamla Federación Obrera Local -FOL - i landets huvudstad La Paz återupptagit sin fullt legala verksamhet. FOL är en organisation som under andra former också arbetat under själva diktaturen. Den representerar en av Latinamerikas äldsta och mest aktiva syndikalistiska organisationer och har sedan bildandet ständigt varit i kontakt med och ansluten till IAA, den syndikalistiska Internationalen.

Frihetsglädjen i Bolivia efter diktatorns avkopplande tycks ha varit tämligen kort. Demokraterna som är ansvariga för den nya tingens ordning i landet tager det inte så noga med de politiska och sociala friheter de lovat folket efter den nya regimens tillkomst. Detta har särskilt visat sig i samband med vissa organisationssträvanden bland de indianska lantarbetarna.

Initiativet till dessa lantarbetares organiserande tog den syndikalistiska FOL och resultatet blev att en lantarbetarnas distriktorganisation bildades; Federación Agraria Departamental" -FAD.

Sitt första offentliga framträdande efter diktaturens fall hade denna lantarbetarefederation 1:sta maj. I samarbete med FOL hade då en större lantarbetaredemonstration ordnats i landets huvudstad, La Paz. Tusentals lantarbetare marscherade välorganiserade genom La Paz' gator. Deras egna representanter höll flera tal till sina kamrater. Talen hölls förresten inte på spanska, utan på lantarbetarnas indianspråk som heter Aimará, språket som kvarlever från de gamla indiankulturerna omkring Titicacasjön.

Talen var uppburna av verkligt socialt ansvar och även av en praktisk moderation som oförbehållsamt erkändes av huvudstadspressen. Men händelserna fick sitt efterspel. När lantarbetarna från demonstrationen i La Paz återvände till sina arbetsplatser möttes de på många håll av repressalier från storgodsägarnas sida.

Bland de feodalherrar som särskilt utmärkte sig genom att uppträda brutalt mot lantarbetarnas organisationsrätt och frihet, be-

fann sig också Boliviens nye minister för offentlig uppfostran (Undervisningsminister). Han förklarade inför "sina" församlade arbetare: "Den förste av er som talar med mig om fackföreningar kommer att fjättrad skickas till La Paz." "

Sin vana trogen började borgarpressen att hetsa mot lantarbetarnas organisationssträvanden. Vissa händelser utnyttjades mot arbetarna exempelvis följande:

På lantegendomen Tacanoca mördades en dr Prieto och hans niéce Ana Vilela. Det framkom senare att mördaren varit den sistnämndas bror, enligt polisanmälan som gjorts av farmens ägare. Denna kriminella handling försökte man dock att lägga de revolutionära militanterna till last. Borgarpressen teg dock rörande följande händelser:

I närheten av Jujsani dödades medelst käppar sju släktingar till Marcelino Huispe, sekreterare för FAD. 31 unga indianska kvinnor våldtogs av 30 soldater och en präst. Indianska arbetare torterades. Bland dessa befann sig FAD:s sekreterare resp. delegaterna Marcelino Huispe och Evaristo Mamani. Kapten Isaac Vincento roade sig med att skenbart förbereda arkebuseringen av en annan kamrat, Modesto Escobar.

Den 23 maj var lantarbetarfederationens kommitté samlad till ett sammanträde. Polisen överföll lokalen, genom att först kasta tårgasbomber och sedan storma den beväpnade med handvapen. Alla deltagarna i sammanträdet häktades och fördes till polisstationen såsom vanliga förbrytare. Man antager att domstolarna skall försöka öppna en "kriminell" process mot dem för att därmed rikta ett förkrossande slag mot den hatade syndikalistiska lantarbetarrörelsen.

Dessa händelser är ett exempel på den svåra kamp våra syndikalistiska kamrater har att föra i de latinamerikanska länderna, tyvärr inte endast mot kapitalismen och godsägareväldet, utan också mot s.k. demokratiska regimer.

x x x

DEN SYNDIKALISTISKA RÖRELSEN I PORTUGAL.

(IAA) Så gott som regelbundet kommer CGT:s, de portugisiska syndikalisternas illegala organ, A Batalha, IAA:s sekretariat tillhanda. I senaste numret är infört ett manifest och en artikel som behandlar den spanska revolutionen av år 1936. I en artikel på tidningens första sida

manas till solidaritet med CGT:s fångar. I dödslägret Tarrafal, på tukthusen och fängelserna i Lissabon och Coimbra, i Porto, på olika fästningar sitter oppositionella och revolutionära militanter fängslade för sina idéers skull, därför att de motarbetat den portugisiska diktaturen av typen "made in England".

Ett upprop vänder sig till landets arbetare och kräver: Våld mot våld! I försvarskampen mot präster - och polisväldet, den nya portugisiska inkvisitionen, har motståndarna all rätt att som svar på det våld använda revolutionärt våld. Lägren och fängelserna är överfyllda med fascismens offer som ropar efter aktion. Under den syndikalistiska CGT:s fanor kan och måste arbetarna upptaga kampen.

A Batalha innehåller förresten även meddelanden ur IAA:s presstjänst vilken följaktligen kommer den tillhanda trots att både CGT och dess tidning av fascismen tvingats till illegal verksamhet.

x x x

FRANCO DEKORERAR ARBETARFÖRRÄDARE.

(IAA) Den reformistiska landsorganisationen i Argentina -CGT- har genom sina ledare under Perónregimen likviktats och förvandlats till regeringens "Arbetsfront" i nazistisk stil. Medlemmarna gick inte frivilligt med på den linjen, ty det fanns i CGT medvetna antifascister. Den centralistiska organisationsformen har dock gjort att dessa inte fått någon möjlighet att göra sitt inflytande gällande.

CGT:s sekreterare, Aurelio Hernández, har gjort sig förtjänt av fascismen. Bland annat tillbakahöll han stora belopp CGT:s medlemmar insamlat för Spaniens kämpande arbetare. Dessa penningmedel stannade i hans händer och användes för att stärka de perónfascistiska ledarnas makt i organisationen. Nu har Hernández fått ett officiellt erkännande: han har fått en spansk orden. Franco är tacksam.

x x x

SYNDIKALISTISK KONFERENS I ITALIEN.

(IAA) Den 16 och 17 augusti sammanträdde i Sestri Ponente delegater för de Syndikalistiska Försvarskommittéer -(CDS) som inom Italiens Anarkistiska Federation (FAI) bildats i hela landet med uppgift att genomföra syndikalistiskt propaganda- och organisationsarbete.

I konferensen deltog FAI- representanter för olika italienska

provinser: Ligurien, Lombardiet, Piemont, Toscana och Elbano-Maremanna, federationerna i Carrara, Alessandria, Palermo samt talrika delegater för mindre grupper.

Bland de frågor som behandlades var de syndikalistiska försvarskommittèernas förbindelser med CGIL (Italiens LO) samt kommittèernas organisatoriska struktur. Hela den fackliga verksamhet som bedrives av Italiens anarkister ägnades en grundlig självkritisk diskussion, framförallt tog delegaterna ställning till anarkisternas deltagande i den nyss avhållna LO- kongressen. FAI- delegaterna på denna kongress, Bianconi, Gervasio, Azzimonti och Vanni rapporterade om sitt arbete och framhöll svårigheterna i detsamma.

Konferensen uttryckte enhälligt viljan att fortsätta arbetet för den syndikalistiska saken och antog en deklaration om Försvarskommittéernas mål vari dessa formuleras i två punkter på följande sätt:

1. Att söka förmå arbetarna till direkt och revolutionär aktion för att genomföra deras krav samt uppnå befrielsen från alla former av utsugning genom företagare och från staten;

2. Att avböja varje form av samarbete och kompromisser vare sig med regeringsmyndigheter eller kapitalistklassen, samt att förhindra de politiska partiernas inblandning i den fackliga verksamheten . -

Konferensen rekommenderade vidare anarkisternas deltagande i alla fackliga val inom LO, dock under förutsättningen att dessa har karaktären av verkliga fria val. Det i dag i LO använda valsystemet efter partilistor kritiserades skarpt. I stället skall valen företagas " vid basen", d.v.s. på arbetsplatserna eller i de fackliga grupperna.

Om kommittèernas organisation beslutades att dessa skall samordnas av en Nationalkommittè. Dessutom skall det finnas regionala, provins- och lokala kommittèer, samt kommittèer på alla arbetsplatser där det är möjligt samla en grupp arbetare under den direkta aktionens paroller. Vidare antogs beslut rörande kommittèernas finansiering.

Nationalkommittèn består i enlighet med konferensens beslut av kamraterna Bianconi, Caviglia, Quintili och Dettori samt skall ha sitt säte i Sestri Ponente.

I FAI - tidningen Amico del Popolo, Genua skall en särskild facklig månadsbilaga under egen titel utkomma såsom Fackliga Försvarskommittèernas eget organ.

x x x

EN JÄRNVÄGSFEDERATION INOM FRANSKA CNT.

(IAA) "Le Libertaire", Paris, meddelar att franska syndikalistiska organisationens järnvägsfederation snabbt går framåt. Sedan stalinisterna bemäktigat sig järnvägsfederationen i CGT, har arbetarna vid många tillfällen visat sin missbelåtenhet. CNT:s Fédération des Travailleurs du Rail som började liten, har under dessa omständigheter vuxit och nya anslutningar anmälas oavbrutet. Från Toulouse, Marseille, Nordelsass, Bretagne och Paristrakten inkommer sådana meddelanden. FTR arbetar, på samma sätt som hela CNT, för en syndikalism fri från yrkespolitikernas inblandningar och går in för järnvägsmännens berättigade intressen.

x x x

DEN SYNDIKALISTISKA RÖRELSEN I CHILE ÅTERUPPBYGGES.

(IAA) CGT:s, den chilenska syndikalistiska centralens interna bulletin meddelar, att reorganisationsarbetet som föregick den i september månad avhållna kongressen varit mycket aktivt under hela året. Således genomfördes olika agitationsresor inom landet. I en av dessa agitationsturer deltog även den bolivianske kamraten José Mendoza Vera, som tillhör Boliviens FOL, en känd syndikalistisk-anarkistisk organisation. Mendoza befann sig i Chile efter en operation som han fått underkasta sig efter att ha sårats under striderna mot Villaroel.

Bulletinen meddelar att lokala organisationer reorganiserats eller nybildats på en mängd platser i landets olika distrikt.

Så fort vi erhållit referat från den i september hållna kongressen, återkommer vi.

x x x

ANARKISTISK-PROPAGANDA I INDIEN.

(IAA) Libertarian Book House -Frihetliga Bokförlaget - i Bombay, och Modern Publishers - Moderna Förläggare - i Indore svarar för utgivandet av en del intressanta frihetliga böcker som på engelska sprides bland Indiens folk.

IAA:s sekretariat har därifrån bland annat erhållit en broschyr om 40 sidor under titeln Rebuilding the world, världens återuppbyggnad, av John Beverley Robinson. Detta är ett gammalt amerikanskt arbete som framlägger en principiell anarkistisk syn på samhällsproble-

met i anslutning till Proudhons och den amerikanska individualismens uppfattningar. På ett mycket åskådligt sätt påpekar författaren den sociala frågans väsen och betydelse och framlägger Greens och Tuckers idéer om samhällets omdaning i kooperativ riktning, genom inrättandet av "ömsesidighets" - banker m.m.

Det tankeväckande och ändå lättlästa arbetet kommer säkert att verka stimulerande, trots att dess text tillkommit före de sista 35 årens stora världskatastrofer, och inte direkt tager ställning till de mera aktuella problemen.

x x x

ETT FRIHETLIGT BOKGILLE UPPRÄTTAT I TYSKLAND.

(IAA) De överlevande tyska frihetliga socialisterna är framförallt i Västtyskland livligt verksamma för att vidare utveckla det arbete och fortsätta den kamp som före Hitler utfördes av den syndikalistiska FAUD, IAA:s dåvarande tyska sektion.

I talrika städer är kamraterna samlade i grupper och deltager med frihetliga initiativ och propaganda i arbetar- och fredsrörelsen samt deltager i allmänna kulturella strävanden.

Grupperna eftersträvar f.n. legaliserandet av Federation Freiheitlicher Sozialisten, vars militanter skall ha sin verksamhet förlagd i olika sociala rörelser. Samtidigt söker de också genomföra en planmässig frihetlig propaganda och lägga grundvalen till en bredare frihetlig idérörelse.

I intimaste kontakt med de i dag aktiva kamraterna har Rudolf Rocker skrivit ett budskap till dem under titeln Betraktelser om läget i Tyskland, som i broschyrform utgivits i Stockholm tack vare SAC:s och IAA:s hjälp. Broschyren har spridits över hela Tyskland och de gamla FAUD- kamraterna på alla platser har uttryckt sin glädje och entusiasm över Rockers budskap vars tankar och uppslag allmänt betraktas såsom oerhört fruktbara.

Ett nytt steg framåt har de tyska syndikalisterna gjort i dagarna genom bildandet av Gilde Freiheitlicher Bücherfreunde - Frihetliga Bokvännernas Gille, vars organisation numera legaliserats i Västtyskland. Gillet är - enligt de stadgar IAA:s sekretariat fått mottaga - en frihetlig socialistisk kulturorganisation som ämnar befordra

freds- och frihetsetiken och bekämpa alla auktoritära tendenser. Den är offentligt verksam genom kulturella tillställningar samt förmedling resp. utgivandet av frihetlig litteratur. Såsom första gillebok förberedes Rockers Nationalism och kultur som utges av ett förlag i Hamburg varvid gillet dock övertager en stor del av upplagan som till nedsatt pris går till dess medlemmar. I den mån som de ekonomiska förhållandena i Tyskland kan förbättras räknar gillet med att kunna genomföra ett omfattande frihetligt propagandaarbete.

x x x

PRAKTISK INTERNATIONALISM.

(IAA) "Le Libertaire", de franska anarkisternas tidning, behandlar i ett av sina senaste nummer spörsmålet om de utländska arbetarna i landet. Tidningen skriver:

I enlighet med Monnetplanen skulle Frankrike försöka anskaffa 2 miljoner arbetare från andra länder. Under de sista två åren har dock enligt officiella rapporter enbart 70.000 kommit till landet. Det fanns emellertid i Frankrike en massa tyska krigsfångar som hittills använts för de hårdaste arbeten, i gruvorna, på landet och tyvärr i många fall även som strejkbrytare. På grund av Förenta staternas tryck har Frankrike varit tvungen att frige så gott som alla tyska fångar. Men för att såsom arbetare få behålla åtminstone en del av dem har den franska regeringen tillgripit åtgärden att erbjuda dem frivilligt fortsatt arbete i Frankrike, med rätt att organisera sig på samma sätt som franska arbetare. På grund av den dåliga situationen i Tyskland har inte mindre än 100.000 tyskar accepterat erbjudandet.

En del tyskt SS- folk har värvats till Främlingslegionen. Men från arbetarnas sida har ingenting gjorts för att förvandla den tyska militarismens f.d. slavar till revolutionära arbetare. Kommunisterna gör i stället allt för att upphetsa massorna i chauvinistisk anda mot de tyska fångarna. Dessa betecknas helt enkelt såsom nazister och femtekolonnare. De uppges vara skyldiga till allt: de bränner ner skörden, samarbetar med Republikens fiender, måste skarpare övervakas m.m.. Så lyder den nationalistiska agitationen i Humanité och övriga kommunistiska organ. Härtill kommer lögnpropagandan om påstådda "rikliga" ransoner i själva Tyskland, medan alla vet att tyskarna just nu lever på den lägsta nivån i he-

la Europa.

Men lyckligtvis nog har hatpropagandan inte slagit rot i hela arbetarklassen, och det förekommer många franska solidaritetsbevis gentemot de tyska fångarna. Denna form av internationalism är mycket bra, men den räcker inte. Det är nödvändigt att de tyska fångarna systematiskt upplysas om sitt eget läge och blir i stånd att taga ställning till alla sociala problem. Efter 12 års Hitlerpropaganda måste dessa tyska arbetare återföras till iden om social kamp, de måste upphöra att vara passiva och utveckla en ny vilja. Vi gör oss inga illusioner och vet att det bland dessa nya frija arbetare finns människor tillhörande alla möjliga tendenser. Vi vill nu inte, bara därför att de är tyskar, och för att påstå motsatsen till vad de franska nationalisterna säger, förklara att dessa f.d. fångar är elitmänniskor. Men vi kan och vill vända oss till dem helt enkelt på samma sätt som vi vänder oss till alla andra arbetare. Här ligger en viktig uppgift för de frihetliga och syndikalistiska grupperna i hela Frankrike.

x x x

C H I L E.

(IAA) I Chile existerar såsom en gren av den syndikalistiska rörelsen en organisation som omsluter en mycket stor del av landets arbetare i sitt fack: Federación Obrera de la Industria Gráfica - Typografernas Industrifederation.

Denna organisation har oskadad kommit genom den fackliga kris som delvis berört andra syndikalistiska grupper i landet som just nu håller på att reorganiseras. I år höll FOIG sin sjunde kongress i staden Curicó med representanter från alla avdelningar i landet. Kongressen diskuterade organisationens och fackets livsfrågor och fattade en del viktiga beslut. Rörelsens principförklaring, som understryker den frihetliga syndikalismens linje, ansåg kongressen fortfarande vara organisationens ledstjärna. Kongressen manade alla anslutna organisationer att fasthålla vid principförklaringens idéer.

Med hänsyn till läget i hela världen uttalade delegaterna sin önskan att hjälpa till för att åstadkomma en stark frihetlig- syndikalistisk rörelse över hela världen. Särskilt intresserad är organisationen

av att samarbeta med likasinnade arbetare i Spanien och Portugal, Central- och Sydamerika. Men det uttalades även nödvändigheten av att söka kontakt med frihetliga krafter i länder såsom Indien och Ryssland. Den frihetliga kampen förklarades vara en internationell nödvändighet.

I fråga om Chiles fackliga problem i övrigt beslöt kongressen stödja alla ansträngningar för att hjälpa till vid återuppbyggandet av den gamla syndikalistiska landsorganisationen CGT.

x x x

ARGENTINA.

SOLIDARITETSKAMPANJ FÖR DET SPANSKA FOLKET.

(IAA) FORA, vilken organisation är IAA:s sektion i Argentina har startat en solidaritetskampanj för det spanska folket. Man manar de argentinska arbetarna att intensifiera hjälpen till våra meningsfränder och stridskamrater, som med en tapperhet utan like dagligen trotsar tyrannen Francos arkebuseringsplutoner.

I FORA:s paroll säges vidare:

Det spanska folket har inte kapitulerat och kommer aldrig att stryka flagg om det också skall nödgas ljuta allt sitt blod för att vinna friheten. Detta är ett det kvalda rop - full av tillit och förhoppning - som de tappra spanska anarkisterna sänder oss. Ty i denna blodiga kamp, som pågår utan stillestånd eller vapenvila, står våra kamrater inom CNT, FAI och det frihetliga ungdomsförbundet på utsatta farliga poster.

x x x

DEN FRIHETLIGA UNGDOMEN PÅ KUBA.

(IAA) Kubas frihetliga ungdomsfederation har på nytt börjat utgiva sin Bulletin för information och propaganda. I bulletinens första nummer publiceras en principförklaring i vilken säges:

Cubas Frihetliga Ungdom kämpar för att uppnå högsta bildnings- och kulturnivån inte endast för sina egna kamrater, utan för landets ungdom i allmänhet. Vi uppfattar kulturen, i motsats till gällande begrepp, såsom baserad på stora mänskliga principer. Kultur betyder för oss omfattande kunskaper och intelligent förståelse, som syftar på skapandet av ett mera harmoniskt gemenskapsliv människorna emellan. Och eftersom

kunskaperna officiellt begränsas i den degenererade samhällsordningens, i osolidaritetens intresse, så försöker Frihetlig Ungdom intressera landets ungdom för allt som just nu i politiskt, socialt och ekonomiskt hänseende av de makthavande betraktas såsom icke önskvärt.

Federationen kommer att gå in för att dess medlemmar ständigt arbetar på sin utbildning, vilket är nödvändigt för kampen om bättre sociala förhållanden. Den kommer att skola dem i alla frågor av allmänt intresse och föreslå lämpliga lösningar på alla förekommande problem. Vi kommer att genomföra ett politiskt- socialt skolningsarbete som övervinner den existerande demokratiska regimens brister samt förhindrar införandet av totalitära samhällsformer.

Frihetlig Ungdom kommer att stå utanför alla politiska partier och i stället kämpa för den sanna sociala befrielsen. Vi betraktar alla politiska ledare såsom opålitiska även om de kallar sig för revolutionära.

Vi frihetliga ungdomar är beslutna till kamp utan vacklan och hänsyn mot varje diktatur varifrån den än kommer, då vi hatar varje idé som går mot människans frihet. Vi uttalar oss också mot det religiösa inflytandet, så snart som det går utöver det normala, d.v.s. kultgemenskapernas egna verksamhetsområden.

Vi är absolut mot alla rasföredomar och betraktar svarta och vita, gula och röda raser såsom lika samt erkänner alla blandningar som kan uppstå dem emellan. Alla har samma behov och intressen. För oss frihetliga ungdomar finns bara en ras, mänskligheten.

Vi är absoluta fiender till all social, politisk och ekonomisk orättvisa, och våra militanter kämpar för den mänskliga rättvisans genomförande. Vi kämpar för att övervinna det i dag existerande sociala system, som är byggt på alla slags orättvisor. Vi är motståndare till kriget, likgiltigt på vilket sätt man söker rättfärdiga det. Vi är för revolutionen, därför att frihetens och rättvisans fiender sitter såväl inom som utanför landet..... Vi betraktar fascismen som fruktansvärd, men vi anser att kriget folken emellan inte kommer att göra slut på denna hatade fiende utan endast folkets revolutionära kamp som måste förstöra de orsaker som framalstrar, utvecklar och upprätthåller fascismen. Vi motsätter oss

kriget därför att vi betraktar det såsom brottsligt och oförmöget att avskaffa hindren för den mänskliga friheten. Vi vill garantera dessa friheter genom kamp för socialt och ekonomiskt välstånd med revolutionära medel, vilket är och förblir den enda möjligheten.

Kubas Frihetliga Ungdom inbjuder alla ungdomar som medvetet vill kämpa för de här framförda principerna, att sluta upp i dess led.

x x x

ANARKISTISK FEDERATION BILDAD I PERU.

(IAA) I Peru bildades på en landsomfattande konferens den 29 och 30 juli Federación Anarquista del Peru - Perus Anarkistiska Federation, enligt vad som meddelats till IAA:s sekretariat.

Kamraterna har ävenledes börjat utgiva en tidning: "La Protesta".

---oooOooo---

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 11. Stockholm den 10 november 1947.

MLE-CNT:s KONGRESS I FRANKRIKE.

I slutet av oktober höll MLE-CNT i Frankrike sin andra kongress. Densamma sammanträdde i Toulouse med rekordartad anslutning från dess lokalorganisationer runt om i Frankrike. Ombud från Spanien deltog även, liksom representanter från IAA, den franska syndikalistiska organisationen, de anarkistiska federationerna i Frankrike, Italien och Schweiz. Hundratals telegrafiska och skriftliga hälsningar hade även sänts till kongressen från kamrater i en mängd länder.

Många viktiga frågor behandlades å kongressen. Den viktigaste av dem var utan tvivel spörsmålet om organisationens principiella inställning. Sedan första kongressen, vilken hölls i Paris under maj månad 1945, hade stora debatter förts om den saken. Inte därför att det i någon större utsträckning förefunnits missnöje med de riktlinjer som Paris-kongressen uppdrog i denna fråga, men debatten har tagit en stor omfattning närmast med anledning av att CNT i Spanien, med dess Nationalkommitté, engagerat sig i regeringspolitiken. Den motsättning som härigenom uppstått, har tvingat fram att detta problem under debatterna skjutits i förgrunden. Det har även under denna debatt framhållits att den antipolitiska inställning som MLE-CNT i Frankrike intagit mest kommit till uttryck från de /nationalkommittés sida, medan medlemmarna inte så helt voro villiga att hävda samma mening. När nu delegater från lokalorganisationerna sammanträdde till kongress, motsåg man med intresse vilken ställning de skulle intaga.

Utan vidare kan nu konstateras att lokalorganisationernas ombud till hundra procent intog en antipolitisk inställning. De hävdade klart den inställning som CNT på sina kongresser i Madrid åren 1919 och 1931 samt å kongressen i Zaragoza 1936. Det uttalande som nu enhälligt antogs på kongressen i Toulouse ansluter sig även helt till dessa på CNT:s ordinarie kongresser uppdragna riktlinjer i detta spörsmål.

I denna fråga står således MLE-CNT i Frankrike fullständigt enig och hävdar en antistatlig uppfattning som för övrigt helt ansluter sig till IAA:s principer.

IAA och dess arbete var ett annat viktigt spörsmål som behandlades av kongressen. Visserligen förekom kritik mot en del av det arbete som utförts, men det var alltigenom en kamratlig kritik vars innersta syfte var att göra IAA stark och aktionsduglig. Man var synnerligen angelägen om att IAA inte skulle engagera sig för politiken, utan att klart följa de principer som äro förankrade i IAA:s principförklaring och stadgar. IAA:s delegater å kongressen hade emellertid lätt att skingra dessa farhågor och äro vi övertygade om att delegaterna å kongressen fick fullt klart för sig att IAA:s sekretariat utan tvekan fasthållit vid IAA:s antistatliga inställning. Kongressen godkände även enhälligt sekretariatets arbete under de gångna åren.

Kongressen nöjde sig dock inte därmed. Allt skall göras för att hjälpa IAA framåt, inte minst lämna IAA ekonomiskt stöd så att den bättre än hittills kan utföra sin stora uppgift att internationellt söka samla arbetarna i revolutionära syndikalistiska organisationer. MLE-CNT i Frankrike är i detta avseende villigt att göra sitt bästa. Den saken äro vi fullt övertygade om.

Kongressen behandlade även frågan om kampen mot Franco. Då densamma kom att röra sig om konspirativa detaljer är det inte lämpligt att redogöra därför. Så mycket kan dock sägas att MLE-CNT i Frankrike är fullt beredd att med den direkta aktionens metoder fortsätta kampen mot Franco och hans bödelssystem. Alla krafter måste sättas in för denna nödvändiga kamp.

Kongressen i Tpulouse var bra. Den visade en orubblig vilja att troget slå vakt om den revolutionära syndikalismens idéer och att med energisk kraft hävda dessa i kampen mot den internationella fascismen, mot kapitalism och stat.

John Andersson

DEN KOMMUNISTISKA TERRORN I BULGARIEN.

(IAA) Den kommunistiska terrorn fortsätter i Bulgarien. I ett upprop från IAA:s Subsekretariat för Västra Europa framhålles därom bland annat:

Från Bulgarien har till oss ingått allvarliga meddelanden. Våra anarkistiska och anarkosyndikalistiska kamrater förföljes av regeringsmakten, som utövas av kommunisterna. Talrika militanter och däribland de mest hängivna befinner sig i livsfara.

Vi vänder oss därför till alla militanter och riktar till alla sektioner en enträgen vädjan om solidaritet för de bulgariska kamraterna. Varje timme som går kan kosta strömmar av anarkistiskt och anarkosyndikalistiskt blod i Bulgarien. Det vore en feghet från vår sida, en brist på mänsklig solidaritet, att slå dövörat till och förbli likgiltiga inför den fara som vi påpekar för alla våra militanter. Vi måste genom propaganda och opinion låta världen veta vad kommunisterna gör i Ryssland och i de länder som de tagit under sitt s.k. beskydd. I syfte att förmå folken att reagera mot de kommunistiska förbrytelserna och andra regimers förbrytelser måste vi genom pressen och från talarstolarna utveckla alla de kampanjer som våra medel kan tillåta oss. Vi rekommenderar åt alla och envar att göra det, och vi kommer att uppnå resultat.

Det är särskilt våra engelska och amerikanska kamrater som bör gå till aktion.

Må denna appell höras och förstås av alla, - och vi kommer att ha den tillfredsställelsen att ha uppfyllt vår plikt.

DEN FACKLIGA SITUATIONEN I FRANKRIKE.

(IAA) I "CNT", de syndikalistiska metallarbetarnas tidning för Parisdistriktet framhålles bland annat angående den fackliga situationen i Frankrike:

I det stora fackföreningshuset på Rue Lafayette går inte allting bra. Det knakar i fogarna och den mödosamt uppnådda jämvikten mellan olika, för att inte säga varandra fientliga riktningar hotar falla sönder.

Järnvägsarbetare, postanställda, metallarbetare, som trött-nat på kommunistiska partiets outhärdliga förmynderskap, desorienterade genom den lättsinnighet med vilken man utlöser ogenomtänkta aktioner,

har utan förbindelse sinsemellan lämnat CGT. Vi kan inte kritisera dem för den saken, eftersom vi själva var de första som reste upprorets fana mot en politik som, för att säga det minsta man kan säga, leder fackföreningsrörelsen in i en återvändsgränd och till bankrutten.

Man talar gärna om de ändringar som utbildats i det franska näringslivets struktur efter kriget, men man tiger i allmänhet om de nya villkor under vilka klasskampen finner sitt uttryck. Dessa ändringar innebär en starkare spänning och en mera koncentrerad aktion från arbetarklassens sida för att försvara eller förbättra sin levnadsstandard, därför att företagarna under statens ledning är bättre organiserade än någonsin.

Under dessa omständigheter skulle det vara farligt att avstå från den enda metod som kan uppnå säkra resultat: den direkta aktionen för arbetarnas krav.

Vi skriver detta för att fastslå vår inställning och även för att, med denna utgångspunkt, kunna bedöma andras, nämligen inställningen hos dem som lämnat CGT för att bilda autonoma (fristående) federationer.

Vad vi beklagar, det är missbruket av namnet syndikalism hos partiernas representanter inom fackföreningsrörelsen, och ingenting antyder att ledarna för de nya "autonoma" federationerna tänker uppklara dessa spörsmål.

De skulle svara oss på följande frågor: Är ni för syndikatens oberoende av partierna och regeringarna? Strävar ni efter underhandlingar med ministrarna eller vill ni den permanenta kampen för bättre levnadsvillkor? Är ni för federalismen, den mest framskridna demokratiska organisationsformen? Vad har er rörelse för mål? Svaret på dessa frågor skulle göra det möjligt att skilja på syndikalism och politik.

Den organisation vi byggt upp arbetar i Amiensförklaringens anda, som så mycket diskuterats och som definierats på nytt av CNT:s konstituerande kongress. Denna vår organisation är det enda hoppet för arbetarna.

SYNDIKALISTISKT BILDNINGSARBETE.

(IAA) CNT, den syndikalistiska internationalens franska sektion, har organiserat en rad syndikalistiska bildningskurser för att utbilda aktiva kamrater till positiva medarbetare i den växande organisationen. Kamraterna, heter det, måste förfoga över socialt, administrativt och juridiskt vetande för att kunna sköta organisationsverksamheten. För att

kunna utveckla sig snabbt och fylla den mission som tillkommer den i kampen för arbetarklassens befrielse, behöver CNT väl utbildade militanter.

Bland de föreläsningar som kommer att hållas på organisationens kvällskurser i Paris, citerar vi följande ämnen: Arbetarrörelsens ursprung, staternas politiska författningar, en fackförenings förvaltning, den sociala rörelsens utveckling, arbetarlagstiftningens olika former, den aktive fackföreningsmannen på arbetsplatsen, fackliga aktionsmöjligheter, från den individuella till den kollektiva aktionen, syndikatets framtida uppgifter och naturliga funktioner.

KOCKARNA I ENGLAND.

(IAA) Kockarna i London har bildat en organisation "Catering Action Movement", som i anslutning till IAA:s principer söker vinna anhängare bland denna arbetargrupp. I sin bullentin, som regelbundet utkommer, propagerar de för den revolutionära syndikalismen. I rörelsens principförklaring framhålles bland annat att uppgiften är:

Att bekämpa den centralistiska tendensen inom fackförbundet, vilken ger personer maktställning över andra, vilket gör dem till diktatorer i stället för representanter; att främja decentralisering och ombudsprincipen, varvid ombud som inte följa sina uppdrag ögonblickligen hemkallas.

Att studera, utveckla och organisera strejkaktioner, sabotage och bojkott avsedd att tillförsäkra största vinst till minsta kostnad.

Att skydda alla arbetares rätt att organisera sig; att bistå de stridande fysiskt, moraliskt, ekonomiskt samt med sympatier och alla propaganda- och direkt-aktions-metoder försvara dem som fallit offer för förbundet, staten, arbetsgivarna eller herrar politici.

Att utbreda kampen mot kapitalismens gissel, i syfte att definitivt utrota den samt ge arbetarna kontrollen över industrin.

PALESTINA OCH JUDEPROBLEMET.

(IAA) I en del av den anarkosyndikalistiska pressen har judeproblemet upptagits till behandling, varvid artikelförfattarna söker utifrån vår grundläggande synpunkt analysera detta viktiga spörsmål. Vi återger här nedan några brottstycken ur dessa artiklar.

Kamrat J.G.Pradas skriver i "Tierra Libertad", Mexico, bland annat:

Ett av vår rörelses värden är den ädla sympatin för alla förföljda. Judarna är det förföljda folket par excellence, och de förföljelser som de lidit under de sista åren har berört allas våra hjärtan. Det är således naturligt att vi vill bidra till att bespara dem nya förföljelser. Dessutom hatar vi alla förtryckare - också detta en ädel egenskap. Vi har också en omedveten tendens att betrakta alla rörelser som heroiska och heliga, som försvarar sig med öppet våld - särskilt när de som skjuter inte bär uniform, utan är civilister som kämpar mot soldater, guerrilleros mot officiella krigsmän. Denna inställning gör att många tror att i Grekland och i Palestina "de onda" är engelsmännen, och "de goda" kommunisterna respektive judarna.

Faktiskt finns ingen anledning och ingen teori för att rättfärdiga brittisk intervention i vilket land som helst. Men detta gäller alla stormakter. Även de små och t.om. dem som än så länge lever som embryon. Den som i fallet Palestina motsätter sig den brittiska interventionen, måste också vara mot den sionistiska.

Det är mycket märkvärdigt, att judarna klagar över att engelsmännen inte låter dem invandra till Palestina, medan de inte säger ett ord mot dem som fördriver dem tusendevis, till exempel från Polen. Vad vi måste göra för detta folk det är inte att kräva ett territorium för dem, som tillåter dem skapa en ny stat, en ny nation, utan vi måste kräva att de överallt där de befinner sig åtnjuter all respekt, alla fri- och rättigheter som erövrats av de övriga medborgarna. Judarna har varken som ras eller som religiös gemenskap någon rätt att kräva bestämda territorier.

Judarna är i dag ett stort politiskt problem. Så länge som de isolerar sig, blir de rotlösa, och så länge som detta är fallet, är de alltid de första offren vid imperialistiska sammanstötningar. I dag försöker Storbritannien hålla dem borta från Palestina, medan Ryssland och USA hjälper dem dit. Varje stormakt har sina särskilda anledningar till detta.

Därtill kommer ännu en sak. Judiska äventyrare av alla sorter som längtar efter statlig makt, har förgiftat folket för att tvinga det i sin tjänst. Bankirer och agenter för olika stormakter har trätt i förbindelse med dessa demagoger, och tillsammans håller de på att bygga upp en ny stat, ett nytt fängelse, i det förlovade landet. Vad ska vi som anarkister säga om den saken?

Judarnas frihet, liksom alla människors frihet, är vår sak. Den är vår enda sak. Men den sionistiska parollen "Palestina åt judarna" har ingenting att göra med våra idéer. Att ingripa här kan bli farligt. I England har jag sett polisen förhindra demonstrationer mot judar, därför att lagen inte tillåter sådana rasförföljelser. Jag har också sett den brittiska polisen skydda engelska judar som organiserade en demonstration mot landets politik i Palestina.

Den brittiska politiken i Palestina har utformats av Labourpartiet i parlamentet, och inom dess majoritet finns en hel del judar.

Att deltaga i dessa konflikter skulle betyda att omedvetet deltaga i förberedandet av nya massmord bland folken, strider mellan nationer, mellan oskyldiga människor. I kampen om Palestina ser jag inte vilken roll vi skulle kunna spela, eftersom jag ser att också själva Storbritannien spelar andra fiolen. Bakom Palestina befinner sig Orientens olja, och inför den konfronteras Ryssland och Förenta staterna, på samma sätt som i Grekland, visserligen i förhoppning att någon dag få betalt för sina tjänster. Förenta staterna uppfordrar England vänskapligt att fortsätta i Palestina, och med hänsyn till amerikansk valpolitik får många amerikanska politiker i uppdrag att demagogiskt skrika "Palestina åt judarna".

Tidningen "Der freiheitliche Sozialist" i Basel behandlar samma problem i en artikel vari säges:

Blod kommer att flyta som vatten ifall att de av FN:s Palestinakommission antagna förslagen blir förverkligade, förklarade en arabisk representant i FN.

Engelsmännen försvarar sin auktoritet i Palestina genom att utgjuta blod. Terroristerna - svarar på detta genom att också utgjuta blod.

För femtio år sedan grundades den sionistiska rörelsen. Judarnas läge i östra Europa var mycket svårt. Pogromer, politisk, social och ekonomisk rättslöshet kännetecknade deras liv och tvang dem att söka någon utväg. Den sionistiska idén eftersträvade en territoriell lösning, dvs utvandring och skapandet av en judestat.

Men samma år 1897 bildades i Polen också det judiska "Bund", et arbetarförbund. Detta förkastade den sionistiska ledningens tes, och i skarp motsättning till den, strävade det efter judarnas ekonomiska och politiska likaberättigande.

Före det första världskriget var sionismen tämligen betydelselös. Det judiska folkets stora flertal stod likgiltigt, delvis även av-

böjande mot sionismen. Men Balfourddeklarationen betydde en stor framgång för rörelsen. Den växande antisemitismen och kampen om de arabiska folkens sympati föranledde dock England att företa en rättelse av sin Palestinapolitik. Redan före andra världskrigets utbrott uppsade man vänskapen med judarna och förbjöd ny invandring samt köp av jord i Palestina. Även om sionismen på grund av hela sin inställning var dömd att misslyckas och Palestina inte kunnat rädda Europas judendom för undergång, så skulle dock en mera mänsklig engelsk Palestinapolitik kunnat rädda hundratusentals judar undan förbränningsugnarna. Men blod är inte så mycket värt som olja...

Judarna för nu en kamp om invandringen till Palestina för att rädda många av sina anhöriga ur ett förtvivlat läge. Förhoppningarna går inte i uppfyllelse. Besvikna och bedragna står de inför alla mänskliga principers ruiner. Förtvivlade och själva skilda från alla mänskliga begrepp ser de i denna situation ingen annan utväg än terrorn.

Trots att denna terror har några förståeliga anledningar kan den inte rättfärdigas. Vi tror att terrorn aldrig kan användas som politiskt kampmedel och att den är avskyvärd. Tvärtom är vi övertygade om att terrorn i längden kommer att förvärra judarnas läge.

Så mycket som vi förstår judarnas försvarsvilja kan vi dock ej acceptera den sionistiska idén. Om sionismen söker judeproblemets lösning i upprättandet av en ny stat så betyder det att man missförstår verkligheten. Nationalstaternas existens är ju orsaken till den situation vi i dag befinner oss i. Det judiska problemet är varken ett nationellt eller ett ekonomiskt sådant, utan ett mänskligt. Endast på denna grundval kan det finna sin lösning.

++++++++

EN NY TIDNING I BRASILIEN.

(IAA) I Brasilien har den anarkistiska tidningen A PLEBE - Folket - åter börjat utkomma. Den är fortsättningen på en äldre sådan som utkommit under 30 år. "A Plebe" utges i S.Paulo. Dess chefredaktör är Edgard Leuenroth.

+++++++

FÖR DEN REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISMEN.

(IAA) "Solidaridad", de kubanska anarkosyndikalisternas tidning, behandlar i ett av sina senaste nummer problemet om de fackliga or-

ganisationernas kampperspektiv och paraoller samt skriver därom bland annat: "De fackliga organisationerna är kallade att ersätta hela den onyttiga mekanism som representeras av den politiska byråkratin. Genom att stärka våra egna organisationer, försvagar vi de politiska partierna som är ansvariga för den sociala bankrutten, och likaledes staten, som monopoliserar det våld som finner sitt uttryck i det kapitalistiska systemet.

Den uthållighet med vilken de politiska partierna även de s.k. socialistiska partierna samt de övriga krafter som söker desorientera arbetarrörelsen, kämpar mot syndikatens direkta och effektiva aktion, mot kooperationens och kollektiviserade företags arbete, d.v.s. alla verkliga socialiseringsförsök som arbetarna genomför med hjälp av sina ekonomiska organisationer, bevisar den betydelse de har och den viktiga roll de är kallade att spela.

I arbetarnas ekonomiska organisationer ser kapitalismen den säkra döden för hela den statliga organisation som den fortfarande underhåller. Det vill säga den egna undergången och bankrutten efter alla begångna misstag och sin egoistiska politik. Därför söker kapitalismen med alla sina krafter hindra våra ekonomiska organisationers utveckling. Vi betraktar dem såsom säker grundval och en outtömbar vapenarsenal för proletariatets framgång.

Vi måste därför alltid komma ihåg att med alla krafter stärka våra ekonomiska organisationer. Vi måste även ha klart för oss att dessa organisationer, så snart som de är helt utbygda och internationellt federerade, måste upptaga den öppna kampen mot hela den politisk-statliga apparaten och tillsammans med den störta det orättvisa kapitalistiska system som livnärt denna.

++++++

ANTIMILITARISTISKT MANIFEST I TALIEN.

(IAA) Italiens antimilitaristiska ungdom har i samråd med Anarkistiska Federationen utgett ett manifest varur följande kan återges:

"Miljoner unga liv har offrats på bloddränkta slagfält i hela världen. Men detta räcker tydligen inte för att tillfredsställa guldhungern och blodtörsten hos krigets profitörer. Upprinnelser till nya krig finns redan på flera punkter i Europa. De ansvariga för det sista slaktandet: kungarna, guds förmenta tjänare, jordägarna och industrimag-

naterna talar om frihet och demokrati och förbereder ett nytt krig. För dem representerar även kriget ett geschäft. Vårt lands moraliska och materiella återuppbyggande står fortfarande framför oss, men vapen, pansarvagnar, flygplan byggas...

Mödrar, systrar, makor! Eftersom ingen röst ur templet eller från torget höjer sig mot det nya attentat som förberedes mot kulturen, måste vår röst tillsammans med era röster, mödrarnas röster, höjas för att ropa: Det räcker!

Ert och vårt samvete måste göra uppror mot en ny legaliserad förbrytelse!

Håll ihop med oss i denna stora fråga. Svara dem som förbereder ett nytt krig: Ned med kriget! Till militarismens ulvar som vill ta era kära ifrån er, måste ni säga: Slut! Mänskliga odjur! Mördare!

Om vi håller ihop, kommer vi att segra och inget nytt krig kommer att tvinga oss att på nytt gjuta ut vårt blod och våra tårar.

Ned med kriget!

Ned med militarismen!

Ned med värnplikten!

++++++++

VÅR ANTIKOMMUNISM.

(IAA) Vår ställning till kommunismen behandlas i en artikel nyss införd i de kubanska kamraternas tidning "Solidaridad". Tidningen fastslår att kampen mot kommunismen tarvar en närmare definition. Även den svartaste reaktionen går fram mot kommunisterna, medan den frihetliga rörelsen bekämpar kommunismen på grund av dess statstotalitära väsen. I denna kamp solidariserar sig de frihetliga krafterna delvis med demokrater och liberaler. Förklaringen slutar med att citera tre krav formulerade av Eugene Lyons i tidskriften Liberty, som även den frihetliga rörelsen kan acceptera såsom väsentliga riktlinjer. Vi får, heter det här 1)Inte sammanblanda kommunisterna med representanterna för anständiga liberala och radikala tendenser; 2) Inte i den berättigade kampen mot kommunisterna bilda en enhetsfront med deras ideologiska bröder på andra sidan, nämligen fascisterna och pro-fascisterna; 3) Inte säga till kommunisterna att de ska gå dit därifrån de kommit. De flesta av dem är landsmän till oss. Dessutom får vi inte tillmötesgå den beklagliga reaktionära nationalismen.

+++++++

ANARKISTISK KONGRESS I ENGLAND.

(IAA) Den anarkistiska federationen i England skall under november månad hålla en landsomfattande kongress. Federationens senaste kongress hölls för två år sedan.

Federationen har kämpat under stora svårigheter. I dess bulletin meddelas att efter labour-regeringens tillkomst hade en allmän apati uppstått bland arbetarmassorna. Man svarade oss på vår propaganda med parollen: "Låt oss ge labour-regeringen en chans." Denna inställning har skadat vår organisation, heter det i bulletinen. Det blev svårt att sälja Direct Action, rörelsens organ. Men just nu håller apatin på att gå tillbaka igen. Insikten sprider sig att labourpartiet är en kapitalistisk organisation som endast strävar efter statskontroll. Det ekonomiska läget blir sämre. Våra möten har blivit bättre besökta och tidningen har åter gått fram. Förhållandet har lärt oss också att vi behöver en fast organisation. Inför stora strejkrörelser som stundar måste vår organisations politik inställas på stundens bud och inriktas efter omständigheterna. De kommande sociala rörelserna ska riktasig lika mycket mot privata företagare som mot staten. År 1945 gjorde vi, slutar bulletinen, ett stort framsteg genom att utvidga vår federation till en landsomfattande organisation. År 1947 gäller det att konsolidera våra krafter och förbereda federationens utveckling till en organisation som på ett effektivt sätt kan influera på de sociala striderna med frihetliga idéer och metoder.

+++++++

NY FRIHETLIG ORGANISATION I ÖSTERRIKE.

(IAA) Från Österrike rapporteras till IAA:s sekretariat:

Som alla andra arbetareorganisationer så upplöstes också "Bund Herrschaftssloser Sozialisten" år 1934 av hemvärnsfascismen. För nästan ett år sedan lämnade några kamrater in ansökan om att få återuppliva organisationen, men då detta beviljades först för ett par månader sedan, så kunde det konstituerande generalmötet hållas först den 26 sistlidne augusti. Med beviljandet av verksamhetstillstånd för Bund Herrschaftsloser Sozialisten i Österrike har nu alla yttre hinder för den frihetliga socialismens propagerande någotsånär undanröjts. På oss ankommer det nu att utnyttja möjligheterna och lägga medlemsvärvningen på bred basis.

Den frihetliga socialismens rörelse har alltid varit svag i Österrike och elva års diktatur har dödat nästan varje strävan till fri-

het. Vi måste därför börja om igen från början och om vi vilja förhindra att varje frihetlig strävan och vilja i Österrike förkväves av den centralistiska och auktoritära andan, så måste vi med all kraft kämpa mot de breda massornas fatalism.

Av den anledningen har några kamrater beslutat verka som grupp av B.H.S. under namnet "Krapotkin" gemensamt med gruppen Graz och kamraterna i Kärnthen. Verka aktivt i tal och skrift för spridandet av den frihetliga socialismens idé, sådan den representeras av Internationellla Arbetar-Associationen. Under efterkrigstiden har det redan bildats en del icke-partibundna organisationer, som likväl allesammans nöja sig med en reformering av det kapitalistiska samhället. Vi sträva efter en förvandling av det kapitalistiska samhället till ett federalistiskt, antiauktoritärt och socialistiskt som garanterar välstånd åt alla. Vi avböja därför att begagna oss av parlamentarismen som medel, vilka åter föra oss in under ett nytt välde. Vår uppgift ligger i att övertyga arbetarna om nödvändigheten av att människornas frigörelse endast kan vara ett verk av dem som vilja vara fria."

Kamraterna i Österrike har även påbörjat utgivandet av ett månatligt informationsblad.

++++++++++++++++++

++++++++++

+++++

+++++++++

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 12.

Stockholm den 5 december 1947.

DEN FACKLIGA VÄRLDSFEDERATIONEN - ETT ORGAN FÖR STORMAKTSPOLITIKEN.

En arbetarinternational måste hävda internationalismen, föra kamp mot imperialism och krigsvansinne, resa arbetarna till kamp mot kapitalismen, mot statstyranni och våld, och för frihet och socialism.

Kan detta sägas om den Fackliga Världsfederationen, som inom sina led säger sig ha samlat mellan 60 á 70 miljoner medlemmar? Nej. Den är ingenting annat än ett bihang och ett redskap åt imperialistiska makter, vilket ytterligare klart dokumenterats under den senaste tiden.

Redan efter den förberedande kongressen för världsfederationens bildande, vilken hölls i London under februari månad 1945, hade vi tillfälle att konstatera att den påbörjade internationalen inte var fri och oberoende. Den hade bundit sig vid stormakternas krigs- och fredspolitik och dess öde kommer att bestämmas av denna politiks utveckling. Vi framhöllo vidare, att håller det nuvarande samarbetet mellan Sovjet-Unionen, England och Förenta Staterna, så håller kanske även den nya fackföreningsinternationalen, men spränges sammanhållningen mellan dessa stormakter kommer även fackföreningsinternationalen att sprängas. Detta därför att man kraftigt länkat sitt handlande till sina respektive länders politik, vilket inte är förenligt med de principer som måste vara grundläggande för en arbetarinternational.

Sedan den Fackliga Världsfederationen konstituerats på kongressen i Paris under oktober månad samma år kunde samma sak konstate-

ras. Till och med en av deltagarna å kongressen kunde då i en artikel poängtera att "det nya världsförbundet är en officiös institution som får betydelse endast i samband med det nya nationernas förbund, de förenade nationerna." Han träffade huvudet på spiken. Den nya fackliga internationalen är en institution under de segrande stormakterna. Ett lydigt redskap åt deras imperialistiska politik.

I dag håller ännu den fackliga världsfederationen ihop. Detta därför att de segrande stormakterna ännu håller ihop i en viss utsträckning. Men makterna äro nu uppdelade i ett Öst- och ett Västblock och som en trogen reflex av sina regeringars politik är även den fackliga världsfederationen uppdelad i ett öst- och ett västblock. Detta framgick särskilt i samband med det sammanträde som världsfederationens exekutiv höll i Paris i slutet av november.

Redan före exekutivens sammanträde framförde det ryska fackföreningsorganet "Trud", att det var nödvändigt att företaga en utrensning inom världsfederationen. Alla reformister måste bort deklarerade "Trud" och framhöll att världsfederationen måste bli"ett krigförande organ för arbetarklassen." I Moskvas radio motiverade den ryska fackliga organisationens ordförande Kusnetsov närmare vad "Trud" menade med federationen som krigförande organ för arbetarklassen. Kusnetsov framhöll nämligen att den skulle "hjälpa kommunistpartierna i deras ädla kamp i det arbetande folkets intresse, för ländernas frihet mot reaktion och kapitalistiskt förtryck." Eller med andra ord hjälpa kommunistpartierna till seger och därmed givande dem möjlighet att med diktatoriska medel fullständigt undertrycka friheten. De kommunistiska partierna runt om i världen är nämligen i dag endast lydiga redskap åt Sovjet-Unionens utrikespolitik och är det för samma syfte som kommunisterna vill engagera den fackliga världsfederationen.

Å andra sidan framförde en av de amerikanska landsorganisationerna, CIO, ett förslag till världsfederationens exekutivmöte att federationen skulle stödja den amerikanska Marshallplanen. Federationens exekutiv beslöt visserligen för tillfället att inte göra något uttalande i enlighet med CIO:s förslag, men det skall åter upp till behandling vid ett nytt sammanträde som skall hållas inom kort.

Dessa motsättningar äro således endast reflexer från staternas politik, som inom världsfederationen har sina förespråkare, upp-

delade i ett öst- och ett västblock.

Allt talar åter för nödvändigheten av en stark oberoende arbetarinternational. Vi revolutionära syndikalister har en sådan international - IAA. Den representerar visserligen inte så stora massor som står bakom den fackliga världsfederationen, men det är en oberoende arbetarinternational, vilken trots allt motstånd bör kunna vinna arbetarna för sina riktlinjer. Alla goda revolutionära krafter i alla länder bör med energi gå in därför.

John Andersson.

++++++++++

BREV FRÅN FÄNGSLADE KAMRATER I BOLIVIA.

(IAA) Från San Pedro-fängelset i Bolivias huvudstad, La Paz, riktar Modesto Escobar och nio andra kamrater en skrivelse till arbetarrörelsen i alla länder. De tio kamraterna äro medlemmar av Federación Obrera Local i La Paz och lantarbetarfederationen Federación Agraria Departemental.

Sin appell riktar de sedan de suttit inspärrade i 100 dagar. Och från skrivelsen kan följande återges:

Under december månad 1946 började vi, en grupp arbetare och lantarbetare tillhörande Federación Obrera Local, arbeta för uppgiften att organisera lantarbetarna i Bolivia. Vår konstruktiva reaktion mot lantarbetarnas elände hade till resultat att det på landet bildades syndikat och skolor som sedan slöt sig samman i Federación Agraria Departemental. Våra bröder, lantarbetarna, förstod mycket väl och snabbt det riktiga i vårt arbete så att inom kort tid antalet av de organiserade grupperna blev mycket stort och FAD blev en enig och kraftfull organisation. Ett verkligt konkret bevis på vad som uppnåtts var den stora majmanifestation som ägde rum i denna stad. Denna dag höll Federación Obrera Local:s syndikat, efter marsch genom stadens huvudgator ett möte, på vilket de infödda talarnas klara och tydliga ord visade regeringen och de jordägande bönderna vilka framsteg lantarbetarorganisationen redan gjort.

Detta var också den verkliga orsaken till den förföljelsevåg som myndigheterna och jordägarna från och med denna dag utlöste mot de fackföreningar och skolor som kontrollerades av Federación Agraria.

I skrivelsen nämnes vidare om det råa polisövervåld som gjorde sig gällande den 23 maj då kamrater samlades till möte brutalt

överfölls med åtföljande häktningar. Mot dessa kamrater riktade den besutt-
na klassen hela sitt hat och överallt på landsbygden skedde nya häktningar.
Dessutom tillämpades massdeportation av hundratals infödda till sannskyldi-
ga dödsläger såsom t.ex. Ichilo.

Om vår propaganda hade syftat till att nå politiska för-
måner, så skulle vi säkert i dag suttit som politiska byråkrater bakom nå-
got skrivbord, men då vi äro ett med det lidande folket fingo vi som belö-
ning sitta bakom fängelsegaller.

Hälsning till er kamrater industri- och lantarbetare i
hela världen.'

++++++++++

DEN SYNDIKALISTISKA JÄRNVÄGSFEDERATIONEN I FRANKRIKE HAR HAFT KONGRESS.

(IAA) Federation des Travailleurs du Pail, järnvägsmän-
nens federation inom CNT, den syndikalistiska internationalens franska sek-
tion, höll kongress i Paris den 16 nov. Närmare 100 delegater deltogo re-
presenterande järnvägssyndikat från alla delar av landet. En belgisk järn-
vägsmannadelegation samt representanter för spanska järnvägsmän i exilen
närvar även vid förhandlingarna.

Nationalkommitténs berättelse och rapporter godkändes.
Efter en grundlig debatt antogs en resolution vari fastslås att de reform-
istiska fackorganisationerna i stor utsträckning splittrar arbetarklassen
och tjänar olika partiintressen, vilket förorsakat arbetarna många och
stora bakslag. Kongressen hävdade vidare att syndikalismen måste vara re-
volutionär och oberoende, och att arbetarnas, även järnvägsmännens köp-
kraft, inte är någon politikens verk utan bestäms av arbetet självt. Kon-
gressen krävde vidare en lön som tillåter dem att leva anständigt.

Slutligen framhölls i uttalandet att i det nuvarande lä-
get med sin nöd, svält och elände, måste järnvägsmännens direkta aktion
syfta till den sociala revoltuionen och järnvägslinjernas övertagande av
arbetarna själva. I händelse av expropriativ generalstrejk måste järnvägs-
männen göra allt för att föra den till seger och med hjälp av sin fackliga
organisation, CNT, i sina egna händer överföra förvaltningen av järnväg-
arna.

+++++++++

GUERRILLEROS I SPANIEN.

(IAA) Från Madrid meddelas att polisen överlämnat till regeringen en rapport rörande guerrilleroverksamheten i Spanien, vari antalet aktiva beväpnade partisaner uppskattas till 50.000. Dessa är, enligt polisrapporten, organiserade i 16 divisioner. Regeringen har uppmanat guvernörerna särskilt i Teruel, Gerona (Katalonien) och Granada (Andalusien) att mera effektivt gå fram mot partisanerna.

Den spanska pressen meddelar vidare att sedan veckor tillbaka opererar spanska atifascistiska partisaner (guerrilleros) alldeles i närheten av staden Terruel (i bergen mellan Barcelona och Valencia). De angriper små grupper utrustade med kulsprutor. Terruels guvernör försökte organisera civilbefolkningen för att använda den i kampen mot guerilleros tillsammans med militärerna. Partisanerna i sin tur meddelade att alla civila som anträffades på soldaternas sida skulle omedelbart arkebuseras ifall att de föll i partisanernas händer. För övrigt arkebuserades också inom 10 dagar icke mindre än 12 män tillhörande "Somatén", ett slags hemvärn. Två personer hängdes av partisanerna därför att de förrått guerilleros för myndigheterna. På grund av dessa händelser upplöstes Somatén.

I stället har regeringen nu sänt 1.800 man tillhörande Främlingslegionen för operationer mot partisanerna. Man antager att regeringen använder trupper tillhörande legionen i stället för reguljära soldater ur armén, därför att legionärerna använder en mycket brutalare taktik. Man förklarar att de efter kampens slut i Terrueltrakten ska transporteras till Nordspanien, framförallt till Austurien, leön och Santander, där under sista tiden guerrilleroverksamheten också tilltagit trots alla undertryckningsåtgärder redan använts mot densamma.

++++++

ANARKISTISKA FEDERATIONEN I FRANKRIKE HAR HÅLLIT KONGRESS.

(IAA) Fédération Anarchiste Francaise - FAF - har under november månad hållit sin tredje kongress. Förutom federationens egna delegater deltog gäster och föredrogs hälsningar från den spanska Frihetliga Rörelsen, Anarkistiska Federationen i Italien, Internationella Sekretariatet, Anarkistiska Federationen i England samt kamrater i Holland, Belgien, Portugal och Österrike.

Kongressens diskussioner och beslut omfattade talrika problem samt praktiska frågor och problem. Organisationens ställning till

läget i Frankfike och världssituationen fann sitt uttryck i ett längre uttalande om perspektiven och uppgifterna.

Beträffande rörelsens principförklaring beslöt kongressen att den på konstituerande kongressen år 1945 antagna texten fortfarande skulle vara den anarkistiska rörelsens grundval. Det betraktas dock såsom naturligt att varje region inom rörelsen har rätt att å sin sida utarbeta och godkänna en mera detaljerad förklaring, under förutsättning att denna inte står i motsats till hela federationens.

Under diskussionen om den fackliga frågan framlades olika resolutionsförslag. I motsats till propagandasekretariatets förslag uttalade sig flertalet delegater för anslutning till den franska CNT, vilket rörelse måste stödjas genom anarkisternas aktion och deras idéer, men endast i syndikalistisk riktning, utan att vilja "kolonisera" denna de revolutionära arbetarnas syndikalistiska organisation.

Kongressen diskuterade också frågan om kooperativ verksamhet inom kapitalismens ram. Efter en kort debatt beslöt kongressen att ställa sig avvacktande och tills vidare inte göra propaganda för kooperativa försök. Frågan skall dock behandlas ånyo på nästföljande kongress.

Sedan diskuterades problemen i samband med krig, militarism och revolutionens försvar. Efter en lång och innehållsrik debatt antogs en resolution vilkem förklarar att dessa frågor bildar en del av den permanenta revolutionära kampen och kommer att finna sin lösning i densamma.

Med hänsyn till kolonialproblemet beslöt kongressen tillsätta en kommitté som skall befatta sig med dessa frågor. Delegaterna motsatte sig de s.k. nationella befrielseförelserna och ansåg det vara nödvändigt att på alla områden gå in för de sociala stridernas vidare utveckling.

Under debatten om propagandan uttalades önskvärdheten av att federationen skulle utge många små broschyrer och verk som klargör anarkisternas positiva syn på samhällsproblemen. Man önskade även nya upplagor av de klassiska verken av Krapotkin, Bakunin m.fl. Delegaterna beslöt bilda ett bokgille, och på själva kongressen anmälde sig talrika delegater såsom medlemmar i det planerade gillet "för att predika med exemplet."

Slutligen uttalade delegaterna att federationen skall arbeta för bildandet av en internationell anarkistisk federation dock även

ansluta sig till en internationell förbindelsekommitté i händelse att endast en sådan skulle konstitueras. Kongressen uttalade också den franska anarkistiska rörelsens solidaritet med de kämpande frihetliga krafterna i hela världen och framförallt med den spanska frihetliga rörelsen. Delegaterna antog även en resolution som kräver en effektiv fransk amnesti. De ledande principerna i UTTALANDET OM PERSPEKTIVEN OCH UPPGIFTERNA är följande:

Det auktoritära samhällets nya former.

Under 1800-talets första hälft hade staten faktiskt visat sig vara kapitalismens"verktyg", framförallt högfinansens. Men är detta fortfarande förhållandet? Det ser ut som om staten inte längre endast vore kapitalismens tjänare, utan även andra klassers och kasters. Vi upplever faktiskt uppkomsten av en ny auktoritär samhällsform. Kapitalism och stat tycks sammansmälta på något sätt, och vi står inför nya sociala grupper som vi skulle vilja kalla för den teknisk-byråkratiska klanen, vars utveckling går mot "direktörernas herravälde". Denna företeelse uppträder överallt, dock med vissa nyanser.

I de demokratiska länder där privatkapitalismen fortfarande är en makt, rör det sig än så länge endast om en tendens. I de öppet totalitära länderna har "direktörernas" tid redan kommit. Så var fallet i det fascistiska Italien, i det nazistiska Tyskland, och så är det, framförallt, och nästan fulländat, i Sovjetryssland.

Det marxistiska chemat, enligt vilket allt skall betraktas endast med utgångspunkt från motsättningen mellan kapitalism och socialism, är falskt och farligt. Förtrycket och utsugningen antar olika former, och socialismen kan endast bli verklighet om massornas samvete vaknar. Den kan endast vara resultatet av en intelligent vilja.

Omedelbara perspektiv.

Denna utveckling skapar gynnsamma förutsättningar för ett tredje världskrig. Detta förberedes redan nu genom mindre delaktioner och innebär framförallt en sammandrabbning mellan Förenta Staterna och Ryssland.

För själva Frankrike finns olika alternativ. Missbelåtenheten och strejkerna kan utveckla sig i den riktningen att det kommer till en verklig revolutionär situation, isynnerhet om de sanna revolutionärernas inflytande skulle växa hos massorna. Eller också arbetarklassen försvagas och demoraliseras och lämnar vägen öppen för en totalitär stat av stalinistisk eller feaktionär typ. Totalismen kan ta makten såväl på författningsen-

liga vägar eller också med brutala våldsmedel.

Frankrikes kommunistiska parti vid makten - skulle vara liktydigt med slutet på alla mänskliga befrielsesträvanden, på varje hopp om arbetarklassens återuppståndelse. Det skulle bli tvångsarbete för Sovjetryssland.

Uppgifter.

På samma sätt som hittills anser FAF det vara rörelsens uppgift att kämpa mot utsugningen och herraväldets olika former som finns, eller som kommer att uppstå: kapitalismen, staten, kyrkan, rättsväsendet, militarismen, de olika imperialistiska tendenserna, kolonialismen m.m. FAF kämpar för ett samhälle utan klasser. Rörelsen kommer att representera "den tredje kraften", den sanna frihetliga socialismen och den anarkistiska kommunismen.

Framförallt kommer FAF att deltaga i alla folkliga strider: strejker, bostadsokupationer, skattestrejk, demonstrationer m.m. FAF måste ingripa i alla sociala konflikter för att ge dem en revolutionär inspiration och föreslå frihetliga lösningar.

Just nu måste FAF vara avantgardet i strejkrörelserna. FAF måste emellertid syfta på rörelsernas utbredande och för strejkernas och alla andra sociala rörelsers internationalisering. Rörelsen måste bidraga till att övervinna de sociala rörelsernas politiska och reformistiska karaktär, utveckla dem dem till en generalstrejk som syftar till expropriation och övertagandet av produktionen och alla offentliga tjänster. FAF måste vidare stimulera bildandet av konsumentkommittéer och syndikat.

Om anarkisterna anser att vissa organisationer - t.ex. revolutionära syndikat som för kampen mot det nuvarande samhället - redan nu kan utveckla vissa former av det kommande samhället, måste de dock också komma ihåg att när det inom det existerande samhällets ram byggas öar av ett frihetligt sådant, såsom kooperativa företag av producenter eller konsumenter, dessa endast kan betraktas såsom exempel och skolor för övertagandet av produktionen.

FAF:s medlemmar skall endast medarbeta i sådana organisationer vars mål och principer inte står i motsättning till FAF:s egna. De kommer att medarbeta i de revolutionära syndikaten tillhörande CNT, som är ansluten till IAA, men de kan också i vissa syndikat som formellt eller av tradition tillhör CGT, utföra utföra ett revolutionärt syndikalistiskt arbete med syfte att närma dessa organisationer till CNT.

FAF:s medlemmar kommer också att medverka i alla organisationer där en federalistisk organisationsform och hela andan ger garantier för ett frihetligt arbete, framförallt i olika grenar av den fria ungdomsrörelsen, konstnärliga strävanden, i folkhögskolor m.m.

Rörande internationell solidaritet, amnestin och kolonialproblemen antogs uttalanden i enlighet med inledningsvis lämnade uppgifter och kongressens förlopp.

++++++++++

KUBANSKA LANTARBETAREFÖRBUNDETS PROBLEM.

(IAA) Tidningen "Solidaridad" behandlar i ett av sina senaste hitkomna nummer det kubanska lantarbetareförbundets problem. Tidningen skriver bland annat: Förbundet har av sina ledare lämnats i ett mycket beklagligt tillstånd. Bortse vi ifrån några få intelligenta krafter, som har en klar uppfattning om lantarbetarnas kamp och framförallt ett gott sinne för aktion, så är hela resten av funktionärer allt annat än verkligen ledande krafter.

Lantarbetarnas ekonomiska kamp mot ägarnas profithunger är inte den enda uppgift förbundet står inför. Det finns tyvärr inte några klara föreställningar om kampens innebörd. Det finns också andra mål i kampen som äro lika viktiga, lika betydelsefulla och intressanta som lantarbetarnas rent ekonomiska försvarskamp. Härtill kommer att alla dessa kampuppgifter, kampen om ekonomiska förbättringar som hela kampens slutmål - har av naiva människor lagts i handen på regeringen, parlamentet o.dyl. som medelst dekret och lagar skall göra lantfolket lyckligt.

Det sägs ingenting om nödvändigheten av att lantarbetaren själv lägger grundvalen för sin egen befrielse. När dessa ledare talar om kooperativa företag och egendomar, så framför de alltid att det är regeringen som måste förverkliga dessa för lantarbetarnas problem så livsviktiga uppgifter. Men från revolutionära synpunkter ser denna uppgift helt annorlunda ut. Regeringens verk har i dessa avseenden alltid varit negativt. Överallt i Amerika och Europa där staten upprättat sådana organ har dessa antingen fört ett tynande liv eller har också totalt misslyckats. Staten är den sämste förvaltaren. Dess byråkrati äter upp alla ansträngningar och arbetets frukter till förmån för statens egna makthavare. Så har det alltid varit och här ligger ju också statens ursprung och meningen med dess existens.

Vår uppfattning är att lantarbetarna själva måste göra allt vad de kan göra. Kooperativa egendomar har förekommit nästan i alla jordens länder, och överallt har man gjort bittra erfarenheter med statens kontroll eller dess inbalndningar. Se t.ex. Förenta Staternas Kooperativa Förbund och kooperationen i Argentina. Vi säger att dessa organisationer, som äro avsedda att hjälpa lantfolket, vare sig det är producent- eller konsument-kooperativa företag, måste utveckla sig i en atmosfär av rörelsefrihet - utan denna rörelsefrihet är de inga kooperativa rörelser alls.

Vi vill framhålla att den som vill arbeta för lantfolkets bästa måste göra det helt oberoende i politiskt hänseende och med ett praktiskt kampsinne, som syftar till att mobilisera lantfolkets andliga resurser och alla aktionskrafter i hela landet. Ahnars, när man går in för samarbete med regeringen, slutar det med dess kontroll över rörelsen, vilket alltid måste ge farliga resultat i den sociala kampen.

++++++++++